

МАРИ КОРДОНИЕ ОБИЧАМ ТЕ, ПРОКЛЕТНИКО

Превод от немски: Ани Съева, 1992

chitanka.info

1.

— Е, Карузо само ме погледни! Пред тебе стои доктор Клер-Елизабет Белмон, 29-годишна, неомъжена, адвокатка, безработна, уволнена. Жената, която вчера заслужи забележителната титла „най-глупавата личност около Женевското езеро“.

Карузо последва заповедта леко отегчен. Острите му уши проблясваха в розово на светлината на прозореца, а белите косъмчета отвътре бяха грижливо почистени и подредени едно до друго. Всъщност ушите бяха твърде големи за кръглото котешко лице, от което две смарагдовозелени очи с миниатюрни черни зеници наблюдаваха Клер. Единствено леко настръхналите мустаци издаваха на неговата стопанка, че той много добре бе забелязал фалшивия тон в гласа ѝ.

— Човек не може да те излъже Карузо, нали? — Клер направи гримаса. — Ти си толкова умен и самоуверен, колкото аз съм глупава, късогледа, наивна, и безнадеждно старомодна.

Червеният език на Карузо се промъкна между страничните зъби, стигна до носа и се върна обратно, като го остави черен, влажен и проблясващ. Преди време това катраненочерно носле бе станало главният подтик за Клер да разшири своето моминско домакинство с мъничкото, покрито с черни и сребърни ивици котенце, спечелило сърцето ѝ от пръв поглед. Карузо ѝ се отблагодаряваше за това решение с безкритично обожание и беше кажи-речи, единственото същество, на което тя се доверяваше без уговорки и с което говореше без стеснение. Не беше чудно, че и сега Клер споделяше болката си с Карузо.

Но това, което котаракът трябваше да изслуша този път не бяха обикновени грижи, Клер беше бясна. И то толкова бясна, че бе хвърлила с всичка сила таблата със съдовете от закуската срещу облицованата с плочки стена на миниатюрната си кухня. Пукнатината върху оцветените кахлени плочки и парчетата порцелан по пода все

още свидетелстваха за този неовладян пристъп. Напълно налудничав жест, но за момент Клер се бе почувствувала вътрешно удовлетворена.

Клер не можеше да си спомни някога в живота си да е била дотолкова вън от себе си. Искаше ѝ се да крещи и да тропа с крака по пода като малко момиче. Само една мисъл я възпираше. По този начин би изплашила за втори път до смърт бедния Карузо. Трясъкът на съдовете в кухнята го бе накарал да направи ужасен скок във въздуха, който бе в пълно противоречие с улегналия му темперамент. Необходими ѝ бяха много усилия, за да го приласкае отново сред стъклените витринки с котешките фигурки, които събираше от няколко години.

Клер отново поднови своята неспокойна разходка из уютния двустаен апартамент, който обитаваше от две години. Под прозорците ѝ синьо-сребърната повърхност на Женевското езеро се разстиляше в безкрайността и през особено хубавите дни тя можеше да вижда чак до Лозана. Днес обаче времето изцяло съответстваше на собственото ѝ настроение. Никой не би могъл да открие линията, където мрачната сивота на небето се потапяше в сивотата на водата, а непрекъснатият дъжд бе като мокър тъжен воал.

Клер спря пред огледалната врата на гардероба и си хвърли мрачен изпитателен поглед: Клер Белмон, 167 см, точно измерено боса, в тъмносин костюм от памучен плюш. Руси къдрици, вдигнати високо на конска опашка над триъгълно оформеното лице, на което доминираха синьо-зелени очи и гъсти тъмни вежди, изненадващо кафяви, както и дългите мигли. Прозрачна, почти бледа кожа, малък нос с лека извивка нагоре, добре очертани пълни устни. Без грим, както беше сега, приличаше на амбициозна ученичка с гузна съвест. Поне така изглеждаше на самата себе си.

— Ех ти, безобидно ангелче — подиграваше се Клер на своята двойничка в огледалото. — Съвсем по друг начин съм си представяла една жена от кариерата, която с лекота се справя с професията и личния си живот.

Всъщност всеки мъж, който донякъде възприемаше нещата нормално, енергично би възразил на нейния самокритичен оглед, но в момента тя не беше в настроение да изтъква предимствата си. Не забелязваше нито че чувствените ѝ устни съвсем не подхождаха на малко момиче, нито че ирисът на очите ѝ можеше да променя цвета си

според светлината от морскосиньо до тъмнозелено. Да не говорим, че фигурата, която очертаваше спортният костюм, напълно би могла да претендира за определението „секси“.

Единственото нещо, което Клер изобщо възприемаше, бе купчината натрошени парчета. Но не онази в кухнята, а другата — в която се беше превърнал нейният добре подреден живот само за двадесет и четири часа.

Тя трябваше да се заеме с прибирането на счупените неща, което автоматически означаваше да се сблъска с темата Пиер Делаи.

Пиер... само името бе достатъчно да я накара да присвие от отвращение горната си устна над равните, бели зъби. И днес вчерашният разговор след затварянето на кантората не бе загубил нищо от смазващата си низост.

Пиер Делаи: елегантен, чаровен, атрактивен, обигран — адвокат с кантора, специализирана в областта на международното икономическо право, — чиито костюми по поръчка, копринени ризи и луксозни коли демонстрираха, че той не само печелеше добре, но и умееше да живее.

— Противен мошеник, това е той, Карузо! — фучеше Клер. — Култивирано чудовище, което всъщност обича само един-единствен човек на света, самия Пиер Делаи.

За младата американска адвокатка назначението в неговото бюро бе истински подарък от съдбата. Намерението да поживее и да събере известен опит в Европа — родината на нейната майка, беше довело до това, че тя попадна в паяжината на своя съкрушителен шеф като хипнотизирана муха. Дотогава не беше срещала такива мъже. Нито нейните състуденти в Америка, нито синовете на бащините ѝ делови приятели, които я обграждаха на празненствата, я бяха подготвили за среща с човек на живота като Пиер Делаи.

При това майка ѝ изрично я беше предупредила:

— Разбирам, че искаш да допълниш образованието си в Европа, скъпа. Това е естествено. Аз съм последната, която ще те разубеждава да не заминеш. Но се страхувам от твоята наивност по отношение на мъжете, Клер! Ти си твърде добродушна и неопитна. Само да знаех как бих могла да те предпазя!

Майка ѝ дълго бе блъскала добре фризираната си глава и най-после беше открила яйцето на Колумб. Клер трябваше да замине не за

Франция, а за френска Швейцария. Тъй като от дете говореше два езика, тя щеше да се справи там, а репутацията на съвестните и почтени швейцарски мъже приглуши майчините ѝ страхове.

Клер се засмя горчиво. Пиер изобщо нямаше съвест, а „почтен“ би била най-неподходящата характеристика за него.

Пиер Делаи беше амбициозен, хитър, рафиниран и със зашеметяващ чар. Преди Клер изобщо да успее да формулира някаква разумна мисъл, вече се бе оплела в мрежата и се озова в леглото му. Влюбена и победена, тя вярваше на всяка негова дума и клетва. „Естествено той щеше да се раздели с жена си, разбира се, че разводът изискваше известно време и безусловно след това щяха да се оженят! Нямаше никакъв повод за недоверие!“

Близо дванадесет месеца Клер бе живяла само за Пиер. Работеше в кантората, а през оскъдното му свободно време беше всеотдайна и нежна любовница. В неговите ръце за първи път усети блаженството на физическата любов, а финесът, с който той я разглеждаше, я превърна в памук в ръцете му. Тя се предаде, пропускайки да забележи, че все повече и повече загубваше за него чара на „новото“. Пиер Делаи обичаше самия лов, плячката по-скоро го отегчаваше. Краят дойде за Клер като гръм от ясно небе в онзи разговор вчера след обяд.

Пиер, с неизбежната тънка пура в ръка, едва си даде труда да я покани да седне в облицования си с махагон кабинет.

— Мисля, че ще ни спести време и излишни емоции, ако преминем веднага на въпроса, Клер — бяха неговите думи.

Тя все още чуваше гласа му като на магнетофонен запис. След увода на Пиер няколко секунди Клер бе в плен на заблудата, че той говори за документите, които стояха на бюрото ѝ и по чието съдържание очакваше мнение. Толкова по-силно ѝ се стовари онова, което дойде после.

— Колкото и чудно да е, жена ми си е направила труда да контролира личния ми живот с помощта на един детектив. Можеш да си представиш, че тя не е особено въодушевена от нашата връзка. И настоява да се разделим.

— Но... ти... ти няма да направиш това?

Никога нямаше да си прости, че се бе унижила сама с този детински въпрос. Каква абсурдна надежда!

— Може би имаш въпроси, миличко? — небрежният отговор бе повече от ясен. — Нима сериозно си вярвала, че аз ще се разведа? Хайде, не разваляй играта, подобни приказки са прекалено старомодни. Ние двамата чудесно се забавлявахме, но това вече свърши. Не искам неприятности вкъщи, макар че ти също имаш своите качества в леглото.

Клер бе направила огромно усилие да спре танцуващите кръгове пред очите си, докато Пиер равнодушно продължаваше да говори.

— Можеш да вземеш документите си от счетоводството. Освен това съм разпоредил да ти се даде чек за три месечни заплати. Не съм дребнав. Това е. Сбогом, Клер.

За секунди ужасният шок я лиши от възможност да мисли.

— Не разбирам... трябва ли това да означава, че ме уволняваш? Какво общо имат отношенията ни с моята работа? Кой ще поеме делата ми?

Лицето на Пиер изразяваше нетърпение.

— Моля те, не прави сцени, Клер. В края на краищата, не е логично да ангажирам като адвокатка изоставената си любовница. Как си представяш това? Ще предадеш на метр Лалие твоите материали и ще му предоставиш необходимата информация. Достатъчно великодушно е от моя страна, че ти изплащам заплатата за три месеца. Все пак и на двамата ни беше наистина хубаво.

Един последен остатък от гордост ѝ помогна поне външно да запази самообладание. Значи тя беше „изоставена любовница“? Излишна „мебел“, от която се освобождават, защото не искат да я виждат повече. Заедно с всички клетви, естествено, които вече не са нужни, тъй като целта е постигната!

— Настоявам за конкретен документ, който потвърждава, че съм напуснала кантората по собствено желание. При тези обстоятелства това е самата истина. Сбогом, Пиер.

Беше затръшна вратата и си бе отишла. Като в транс изпълни последните му разпореждания и се принуди да игнорира любопитните погледи на колегите си. Не издаваха ли лицата им злорадство? Дали всички те бяха така неосведомени, както се опитваха да изглеждат? Всъщност беше ѝ все едно, сега искаше единствено да остане сама.

На другата сутрин болката, сълзите и мъката отстъпиха място на едно бясно ожесточение. Всяка сълза би била прекалена чест за Пиер

Делаи. Клер желяеше само едно: отмъщение! И това желание бе така силно и всепоглъщащо, че потърси някакъв отдушник. Намери го в невинните съдове за закуска, а после започна тази безкрайна разходка в жилището си от 64 квадрата, следвана от любопитните погледи на Карузо.

— Ще ти кажа нещо, стари приятелю. — Тя се върна при своя котарак. — Занапред ти ще бъдеш единственият мъж, с когото ще съм честна. Отсега нататък обявявам война на всички мъже! Ще си вземам каквото поискам и после ще ги изхвърлям. Без любов, без чувства, без сълзи! Ще се забавлявам и вече няма да вярвам на никого. — При това решително изявление Карузо затвори отегчено очи и отпусна глава върху широките си сребристочерни лапи. Клепачите му се затвориха и скоро равномерното повдигане на козината му показа, че той е потънал в предобедния си сън. Клер остана без слушател на плановете си за отмъщение. Сви рамене и въздъхна. Раната, която ѝ беше нанесъл Пиер, болеше много, но изведнъж забеляза, че повече от сърцето бе наранена гордостта ѝ.

— Клер Белмон — започна тя на висок глас заключителното си слово по този случай. — Действително се страхувам, че ти с твоите двадесет и девет години си взела чистия секс за голямата любов. Последната или е на изчезване, или пък от самото начало е била сполучлива измислица на авторите на романи и на холивудските режисьори. Крайно време е да пораснеш и да погребеш юношеските си мечти!

Това героично решение Клер придружи с енергично тръсване на главата и най-сетне се отправи към кухнята, за да отстрани следите от своя сутрешен пристъп на ярост. Тъкмо изхвърляше счупените парчета в кофата за отпадъци, когато телефонът иззвъня.

— Белмон — обади се тя кратко.

— Здравей, сестричке! Какъв бръмбар е влязъл толкова рано в измъчената ти главица? Да не си се скарала с шикозния Пиер. Току-що звъних в кантората и оттам ми казаха, че госпожица Белмон вече не работела при тях. Обясни сега на стария човек, как да разбира това.

Клер пое дълбоко въздух. Нейният по-голям брат Жан Белмон беше не само фотограф с международна известност, но и човекът, който най-добре я познаваше и от когото трудно би могла да скрие

нещо. Лъжите едва ли щяха да имат при него някакъв ефект, а за обяснения нямаше никакво желание.

— Не ми задавай любопитни въпроси, Жан — спря го тя. — Приеми го като знак, че вече съм пораснала. Все пак навреме разбрах, че освен лъскавата си фасада Пиер Делаи не може да предложи кой знае какво.

— Голям напредък Клер, моите поздравления. Но това основание ли е да се откажеш от една добре платена работа?

Клер се усмихна въпреки волята си.

— Защо са тези грижи, братко? Да не ти трябва пари на заем? Добре, щом искаш да знаеш: той ме уволни. „Все пак не мога да задържа изоставената си любовница в кантората“ — бяха думите му. Край. Страхотно е как вие, мъжете, се измъквате от подобни истории, когато се стигне дотам.

Жан се опита да протестира.

— Предполагам, че измъченото ти душевно състояние може да е причина да обиждаш цялата гилдия само защото си попаднала на един недостоен неин представител. И въпреки това е голямо безобразие да ме поставяш на едно с този арогантен фукльо.

— Окей, Жан, извинявай. Имаш право. Сега просто се опитвам да покрия душата си с непробиваема броня. Не се безпокой за мен. Ще си намеря ново място, а освен това имам спестен някой друг швейцарски франк — тъй че известно време ще се задържа над водата. Да не се занимаваме повече с мосю Делаи. А сега ми кажи на какво дължа честта на твоето обаждане?

Тих смях ѝ показа, че е намерила верния тон.

— Щом вече си свободна, сигурно ще имаш още по-голямо желание да дойдеш тази вечер в ателието. Приключихме с последните снимки от поръчката за плажната мода и това трябва да се отпразнува. Мисля, че ще бъде забавно.

Изключително дипломатична формулировка. Клер обаче беше наясно. Жан, който бе превърнал едно старо фабрично хале близо до летището в модерно ателие, бе пристигнал в Европа малко след нея. Независимо че беше наистина изключителен фотограф, той дължеше своята известност в бранша и на способността си да организира бурни празненства, на които човек можеше да срещне най-зашеметяващите модели от подиумите на Европа. Един-единствен път тя бе успяла да

убеди Пиер да отидат на такова празненство. Той не остана дълго. Прекалено артистичните типове от света на модата, театъра, рекламата и графиката изобщо не му допаднаха.

— Звучи така, като че ли именно това е празненството, което би ми предписал лекарят, за да започна да мисля за нещо друго, Жан — отвърна Клер. — Можеш да разчиташ на мен. Но само ако в твоята богата колекция от уиски и джин се намери и някакво пивко, не много сладко бяло вино.

— Желанието ти е закон за мене, хубава сестричке. До довечера. Между другото, какво ще правиш цял ден?

Клер се усмихна.

— Само не се притеснявай, скъпи. Не съм чак в такова състояние, че да се хвърля в Женевското езеро. Водата е твърде студена. По-вероятно е да ида на фризьор и най-сетне да си купя някакви дрехи. Сега успокои ли се?

— Превъзходно — Жан въздъхна облекчено. — Виждам, че наистина започваш да поумняваш. Чао, мъничката ми.

В значително по-добро настроение Клер остави слушалката и се хвърли на кушетката до Карузо, заравяйки лице в неговата мека, топла козина.

— Е, ловецо на мишки, какво ще кажеш за това? — промълви тя тихо. — Да се забавлявам ли и да забравя мосю Делаи? Чумата да го тръшне този подлец. Или да го заболи зъб, или пък да получи призовка от финансовата служба за допълнителни данъци, или...

2.

Жената, която към десет часа вечерта се облягаше на един железен стълб в препълненото ателие на Жан, имаше съвсем слаба прилика с „прилежната ученичка“ в спортния костюм. Жаклин, младо дарование от най-известния женевски салон за красота, бе сътворила истински шедьовър.

Подстригана стъпаловидно, ефектно оформена със сешоара и обработвана с какви ли не препарати, косата на Клер се разстиляше по раменете ѝ на блестящи, вълнуващо руси къдрици. Един оживял пламък, който с всяко проблясване на светлината се разгаряше в нов огън. Нежното светлооко лице под къдриците като че ли се състоеше само от разкошни устни и от големи тайнствени очи.

Клер носеше тясно прилепнал кожен панталон, който обгръщаше като кальф стройните ѝ бедра и тесния ѝ ханш, а надолу преминаваше във високи черни каубойски ботуши, украсени със сребърни нитове. На голите ѝ рамене бе небрежно наметнато черно джинсово яке с подобна украса. Под него тя носеше нещо като корсаж, обшит с пайети, в чиято чернота при всяко движение проблясваше меко рубиненочервено сияние. Изключително театрална дегизировка, която бе изтръгнала възторжено подсвирване дори и от критичния ѝ по-голям брат.

— Внимавай, малката... ако не ми беше сестра... Но какво представляваш ти всъщност? Момиче от Дивия запад, което пътешества из Европа, или магьосница, която се е преоблякла като американка?

Клер леко го целуна по бузата.

— Не си създавай излишни тревоги, братко. Услугите ти на бавачка не са ми нужни вече повече от две десетилетия.

Жан Белмон — исполин с червеникавокафяви коси и същите синьо-зелени очи като сестра си, разбра молбата ѝ и изчезна веднага.

Братът и сестрата бяха много привързани един към друг. Присъствието на Клер в Женева в значителна степен бе подтикнало

Жан също да отвори ателие на брега на Женевското езеро, но независимо от привързаността си и двамата си позволяваха голяма лична свобода. Една мълчалива уговорка, която пет години по-възрастният Жан спазваше с голямо усилие по време на авантюрата на Клер с Пиер Делаи. Той изобщо не можеше да понася адвоката и раздялата дяволски много го радваше. Клер беше силна, тя щеше да преодолее мъката си и най-сетне да разбере, че заслужава нещо по-добро от този превзет фукльо.

Клер проследи намръщено Жан. Не ѝ хареса, че той моментално се посвети на една тънка като сламка датска манекенка. Къде се криеше Шарис?

Тя много обичаше Шарис Едмон — асистентка и дясна ръка на Жан, която беше дошла с него от Щатите. Подозираше, че зад хладната деловитост на Шарис се крие едно по-дълбоко чувство към брат ѝ, отколкото тя даваше да се разбере. Но той като че ли мислеше само за своите флиртове и за своята професия. Жалко, Клер с удоволствие би помогнала на Шарис.

Потърси я с поглед и скоро я откри. Шарис — блондинка с необикновен гвардейски ръст от 179 см стоеше до бара с някакъв мъж, който надвишаваше дори нея поне с половин глава. Предполагайки, че няма да попречи, Клер спонтанно реши да прекъсне срещата на гигантите.

— Здравей, великанке! Как е атмосферата над две хиляди метра? — пошегува се тя, посрещайки смаяния поглед на големите морскосини очи.

— Свещени Маниту, Клер?! Това ти ли си? Ще се побъркам, какво е станало с тебе? Изглеждаш страхотно, наистина seksi! Кой би помислил, че зад твоите вечни скучни тъмни костюми и семпли фризури се крие подобно нещо?

Искреното ѝ смайване повиши настроението на Клер.

— Ние, Белмон, сме винаги способни на изненади, скъпа. А след размяната на любезности няма ли да ми кажеш коя е тази планина до тебе?

От самото начало Клер успя да налучка небрежния тон, който цареше на празненствата на Жан, и със смайване откри, че наистина се чувства добре. Изпод полупритворените си мигли тя хвърли любопитен поглед към интересния великан. Той имаше правилни

черти, тесен тясно очертан нос и сини, по детски невинни очи. Тъмните коси сякаш току-що бяха отметнати с пръсти от челото му, но един непокорен кичур отново се бе върнал обратно. На пръв поглед — лице на мило, голямо момче.

Но под празничната си маска младата адвокатка д-р Клер Белмон не бе изгубила нито способността си за точни анализи, нито своя усет към хората, които биха ѝ изневерили катастрофално — като Пиер Делаи. Тя забеляза гънките от двете страни на приветливо усмихнатите устни, твърдостта на волевата брадичка и интелигентността в сините очи. Този мъж явно обичаше да скрива мислите си зад слънчева фасада, но всъщност го интересуваше нещо съвсем друго.

Клер стигна до това заключение само за частици от секундата. Усмивката ѝ не издаде нищо и Шарис сметна въпроса ѝ повече за обикновен светски брътвеж, отколкото за истински интерес. Тя обаче се зарадва на възможността да се освободи от своя събеседник, за да се погрижи за останалите гости.

— Скъпа, този планински масив се казва Филип Равон. И е един от онези ужасни французи, които сякаш са се учили да флиртуват още в детската градина. Внимавай с него! Филип, това е д-р Клер Белмон, малката сестра на домакина. Гледай да не ѝ направиш нещо, защото Жан ще откаже поръчката, а аз ще се чудя с какво да я заменя.

Типично ледено представяне в стила на Шарис, в резултат на което невинността в погледа на Равон се замени с едно многозначително пламъче.

— Малка, обаче, охо...! Радвам се да се запозная с вас, госпожице. Не се безпокой, Шарис, ще се справим.

— Откъде знаете? Възможно е да съм скучна, дори и убийствено глупава — откри играта Клер.

— Момиче с такива коси може даже да ми чете телефонния указател на Манхатън, без да ми стане скучно. Струва ми се, че сте обгърната от пламъци, Клер.

— Нима това са зашеметяващите и неповторими комплименти, които умеете да правите вие, французите? Очаквах нещо по-оригинално.

Равон трепна едва забележимо.

— Кой ви е информирал така обстойно за французите?

— Баща ми — обясни му сухо Клер. — Той е от Париж, а майка ми е от едно малко селце в Нормандия. След войната те емигрирали в Щатите, където татко създал зъботехническа лаборатория заедно с един американец. Доволен ли сте?

— Най-малкото обяснява безупречния френски, който вие и брат ви говорите.

— Да речем, че сме приключили обсъждането на моята персона. Бихте ли могли да ми намерите отнякъде чаша вино. Бяло и по възможност сухо. Жан обеща, че ще се погрижи за моя вкус.

— Желанията ви са заповед за мен. Само да не избягате, докато се върна, принцесо!

Само след секунда той стоеше до нея с пълна чаша в ръка.

— „Апремон“ от Савоя, свежо, искрящо и доста сухо. Брат ви изглежда, разбира не само от фотография.

Клер отпи една глътка. Този Равон наистина бе очарователен мъж и с невероятно излъчване. Просто не бе за вярване колко вълнуваща и желана се почувствува изведнъж до него. При лекото докосване, когато той ѝ подаде чашата с вино, по гърба ѝ пробягаха приятни тръпки. Усети, че гърлото ѝ пресъхва и за момент не ѝ достига въздух. По-жадна от обикновено, тя изпи виното на няколко глътки.

Топлината, която обхвана тялото ѝ обаче, не идваше само от набързо погълнатия алкохол. Виното бе твърде слабо за това. Причината бе в присъствието на Филип Равон. Тя гледаше изпънатото от широките рамене копринено жарсе на полото му и се питаше дали да рискува да си поиграе с огъня. А нима не бе дошла точно с такива намерения?

Епизодът „Пиер“ вече принадлежеше на миналото. Чувствуваше се освободена от всякакви ангажименти и скрупули. Защо да не се наслаждава на мъжете така, както те постъпват с жените? Защо за в бъдеще да не мисли за нещо друго, освен за собственото си удоволствие.

— Искате ли да танцуваме, Клер?

Тя кимна мълчаливо и позволи на Филип да свали якето от раменете ѝ и да го хвърли небрежно върху едно празно кресло. От колоните струеше бавна галеща музика и Клер преглътна малко уплашено, когато бе привлечена до мускулестото тяло на Филип без

дори сантиметър осигурително разстояние. Въпреки високите си токове тя едва стигаше до рамото му. Ръцете му върху гърба ѝ имаха пагубно въздействие върху стабилността на тялото ѝ. Клер потрепери и изпъна омекналите си колене.

Филип Равон ѝ въздействаше така директно физически, както не ѝ се бе случвало при никой друг мъж. Не можеше да устои на желанието си да го докосне. Дали то се дължеше на него само или и на намерението ѝ оттук нататък да гледа на любовта само като на физическо преживяване? Вече не бе в състояние да разграничава нещата. Знаеше само едно — точно това бе лекарството, необходимо за нейното излекуване.

Повдигна глава, за да надникне в очите му, които блестящи и сапфирено сини я обгръщаха, изпълнени с възхищение. Несъзнателно устните ѝ се разтвориха и откриха белите равни зъби. Усещаше ги пресъхнали и напрегнати. Инстинктивно докосна контурите им с върха на езика си. Какво ставаше с нея? Би било лудост, ако моментално не се махнеше оттук.

— Скъпа Клер, страхувам се, че съм на път да се влюбя окончателно във вашата прелестна малка личност — прошепна ѝ дрезгаво Филип и обхвана с ръка врата ѝ. Клер се наслаждаваше на лекия натиск на ръката му. Дори и да не го бе искала, вече беше твърде късно за отстъпление. Отначало предпазливо и изчакващо, после все по-всеотдайно и нежно тя отвърна на целувката му. Никой не им обръщаше внимание. Филип ловко я беше отвел в един тъмен ъгъл, а останалите гости бяха достатъчно заети със себе си.

— Клер, моя прекрасна Клер — шепнеха устните му, докато покриваха лицето ѝ с леки целувки, а тя цялата тръпнеше от възбуда. Клер позволи това да се случи отчасти от любопитство, отчасти от нежелание да се съпротивлява. Нима беше възможно така бързо да прогони разочарованието си от Пиер? Не искаше да издаде своята несигурност и затова потърси спасение в шегата.

— Все пак, мама с право ме предупреждаваше за темпото, с което действат французите.

Филип се засмя.

— Сега можеш да избираш между две възможности, Клер! Или ще ми кажеш категорично, че не ме харесваш и че не съм твоят тип, или не мога да ти гарантирам за нищо...

Клер преглътна.

— Какво искаш от мене, Филип Равон? Указание за употреба или алиби?

Синьото на очите му потъмня до цвят, напомнящ приближаването на буря.

— Казвал ли ти е някой досега, че си твърде дрзка за толкова малка женичка? Брат ти би трябвало по-добре да се грижи за тебе.

— Той би отказал. Аз съм на 29 години и съм напълно в състояние да се грижа сама за себе си.

— Господи, никога не бих ти дал повече от деветнадесет.

Приглушено, почти преминаващо в шепот бърборене, на фона на романтична музика. Немирните ръце на Филип галеха раменете на Клер и будеха у нея желаниа, от които тя почти се срамуваше.

— Какво ще кажеш, ако сега просто те отвлека? — поиска да узнае той.

Тя вдигна рамене и се опита да си придаде безразличен вид, който обаче нямаше нищо общо с истинското ѝ душевно състояние.

— Къде? Приказните замъци на принцове като тебе обикновено се оказват хотелски стаи, където се влиза под строгия поглед на портиера и които се напускат по възможност незабелязано. Не е в моя стил.

— Точно така. Какво трябва да направя сега? Да се хвърля в Женевското езеро?

Клер бе смаяна от собствения си отговор.

— Щом искаш усамотение, трябва да го потърсиш в моето жилище. С кола ли си?

Филип не даде да се разбере дали е изненадан от лесната победа или не.

— Каж ми адреса си и вече сме тръгнали.

Шарис Едмон беше единствената, която забеляза двойката да напуска празненството така необикновено рано. Клер и Филип Равон? Дали това беше добре? Тя не беше и помисляла, че между тези двамата ще се случи нещо. Дали трябваше да предпази Клер от французина? Възможността сестрата на Жан да попадне от трън та на глог беше твърде голяма! От друга страна, след преживяванията си с Пиер тя би трябвало веднага да различи един плейбой. Шарис реши да остави двамата да се забавляват както могат.

Клер мина напред, смъкна черното си яке и щракна лампата с абажура до канапето. От барчето, което заемаше едва половината на една помощна стъклена масичка, тя се обърна въпросително към своя гост.

— Уиски, коняк или бяло вино? За съжаление нямам нищо друго.

Филип любопитно огледа стаята, преди да се хвърли в едно от тапицираните с пъстър лен кресла — предпочитано и от Карузо място. Сега обаче котаракът бе изчезнал. По всяка вероятност се беше оттеглил в банята, чиито пухкави тъмносини килимчета ценеше особено високо.

— Ако исках да се напия, при Жан можех да го направя доста по-добре — Филип се усмихна развеселен.

Клер го гледаше с леко вдигнати вежди, напомняйки котка, която проверява остротата на ноктите си преди скок.

— А за какво тогава сте тук, мосю Равон?

Провокиращо дрезгавият ѝ глас би вдигнал на крака и далеч по-малко влюбени мъже. С три крачки Филип вече беше при нея.

— Отгатни...

Преди да успее да възприеме каквото и да било движение, Клер вече беше в ръцете му. Увлечена в една почти брутална целувка, тя почувствува, че заедно падат на канапето, където се озова седнала на коленете му. Бе ѝ толкова приятно, че вече не се налагаше да извива силно главата си назад, за да целуне този великан.

Това като че ли бе последната разумна мисъл на Клер тази вечер. После нещата се развиха не тъй, както бе предполагала. Да, тя наистина имаше намерение да прогони грозния спомен за Пиер чрез едно вълнуващо приключение. Искаше да си докаже, че е желана и от други мъже, но контролът на събитията все пак трябваше да остане в нейни ръце.

От момента, в който Филип обгърна с ръце лицето ѝ, зарови пръсти в косите ѝ, и езикът му разтвори устните ѝ, тя загуби ясна представа за нещата. Докосванията му пробягваха като огън по кожата ѝ, будеха глух и болезнен копнеж, който растеше все повече и повече.

— Боже мой, какви хубави гърди имаш...

Дори не бе забелязала, че бе разкопчал корсажа ѝ. Едва когато ръцете му, топли и твърди, обхванаха гърдите ѝ, тя простена. Почувствува възбудата, която ги изпълва при нежния допир на пръстите му. Тръпнеща, тя вече не намираще думи за чувствата, които я разтърсваха...

— О, Филип...

Той не отговори, но устните му се склучиха върху розовите връхчета, а езикът му закръжи около тях в сладострастен танц. Клер се огъна в някакво непознато досега опиянение. Какво ставаше с нея? С Пиер любовта винаги приличаше на някаква експлозия, притисната от времето и обстоятелствата. Понякога бе игра, при която той използваше тялото ѝ, за да демонстрира своето любовно изкуство. Бе я възбуждал, разгорещявал, изтощавал и обърквал, но рядко бе задоволявал копнежа ѝ за истинска нежност. Със своята неопитност тя бе смятала това за естествено. Желанието за ласки очевидно бе нещо, по което мъжът и жената основно се различаваха.

Но бавната, почти успокоена всеотдайност, с която Филип изучаваше, галеше, целуваше и докосваше всеки сантиметър от кожата ѝ, постепенно я накара да загуби разсъдъка си. Горещите му устни склучваха вериги около нея, превръщаха я в жертва, която сама се отдаваше, и тя не оказва никаква съпротива, когато той бавно започна да я освобождава от кожения ѝ панталон.

Бе затворила очи и дишаше учестено. Сърцето ѝ биеше до пръсване и щом Филип се отдръпна, Клер усети почти физическа болка. След това разбра. Пръстите ѝ докосваха топла кожа и изопнати мускули. Той се беше съблякъл.

Горещите му целувки се плъзнаха надолу, пробягаха по гладкия ѝ корем, прониквайки като жарава в кожата. Ръцете на Филип докоснаха гърба ѝ, спуснаха се към бедрата и по пътя си смъкнаха от нея и последното парче плат. Тя се извърна към него, готова да го приеме, обхваната от такъв първичен копнеж по тотално сливане, какъвто бе възможен единствено в състоянието на пълно опиянение.

Нежни пръсти докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ и Клер глухо изстена. Защо я караше да чака?

— Моля те, Филип, моля те...

Мъчително бавно и все пак неудържимо той проникна в нея. Ръцете на Клер се вкопчиха в гърба му. Бедрата ѝ го обгърнаха, тя го

прие в себе си, извърна се и изгуби всякакъв контакт с реалността. Непознат, шеметен порив я увлече и отнесе към самия извор на желанието. Заедно достигнаха до върха, понесени от такава буря на чувствата, която накара Клер да забрави изобщо къде се намира.

По някое време през тази невероятна нощ те се бяха преместили от тясното канапе в леглото на Клер, пили бяха вино, бяха се смели и бърборили, отново и отново се бяха любили. Беше хубаво, нежно, вълнуващо — естествено и непомрачено от никакво тягостно чувство. По-късно заспаха. Изтощени, с преплетени тела, безмълвни и изпълнени с някакво ново усещане, което не биха могли да обяснят. Нито един от двамата не искаше да говори за чувства. Достатъчно им бе да се усещат и да чувстват дъха си.

3.

Меката лапичка на Карузо докосна бузата на Клер и я събуди. Котаракът седеше на задните си крака, вдигнал високо кръглата си глава и душеше голата кожа на Клер. Гъделът на мустаците му окончателно я върна към действителността.

— Тихо, Карузо — прошепна тя и внимателно се надигна.

Наистина! Там спеше той! Филип Равон! Полузавит с един чаршаф. Загорял мускулест мъж с атлетично телосложение. Прекалено привлекателен, за да се задоволи само с една жена. Не бе човек за този тип връзки. И все пак любовник, какъвто не беше срещала никога.

Изминалата нощ я бе убедила колко лишени от чувство са били часовете, наричани от Пиер любов. Тя никога нямаше да забрави преживяването с Филип, но не би допуснала сърцето ѝ да бъде наранено отново.

В съня лицето му отново бе добило невинно момчешко изражение. Бръчиците бяха изчезнали, косата му бе разчорлена. „Дано да поспи още малко!“

Клер отмести умилкващия се Карузо и стъпи на пода. Прозина се безшумно и протегна тялото си с малко прекалено пищните, но високи и стегнати гърди. Енергично отърси от себе си всяка по-нататъшна мисъл за изминалата нощ.

Карузо я последва в банята без настроение. Уютното легло го привличаше, но сега там имаше още някой. Някой различен от друг път, но сигурно и той щеше да хвърля обувки по него, ако се опиташе да се намести между завивките. Докато Клер със стиснати зъби се обливаше ту с топла, ту със студена вода, Карузо изследваше висящите корени на голямата папрат, поставена на перваза. Те не му се усладиха особено и неговото нетърпеливо гладно мъркане предупреди Клер, че трябва да побърза.

— Е, досаднико — скара му се тя. — Все пак ще ми разрешиш да се среща и да се облека.

Но когато влезе в миниатюрната кухня, нейният домашен приятел вече седеше на шкафа и побутваше обвинително с лапа паничката си насам-натам. Клер усмихнато поклати глава.

— Вече умираш от глад, нали старче. Ето ти, чудовище такова!

Тя смеси храната от кутията с малко топла вода и скоро шумното мляскане ѝ показа, че Карузо е вече доволен от грижите за него. Най-сетне можеше да пусне старата машинка за кафе, която от няколко дни се давеше и злоещо предупреждаваше за скорошния си край.

Точно този шум проникна в съня на Филип Равон. Той го накара да се надигне от възглавницата и да се огледа наоколо. Къде се намираше? Светлозелени завеси с кремави ивици, широко модерно месингово легло, светъл килим и бяла ламперия. После погледът му падна върху вратата.

Там стоеше Клер. Без грим, с разпуснати коси, в тесни джинси и карирана блуза. Съвсем различна от нощната красавица на празненството, но за това пък със спортен вид и съвсем естествена. Така дори му харесваше повече.

— Добро утро, Филип — каза тя приветливо, но доста сдържано. — Кафето скоро ще е готово. Ако искаш да се изкъпеш, банята е там. Каква закуска предпочиташ, френска или английска.

— Какво... искам да кажа, добро утро. — Той правеше усилие да се опомни.

— Кафе с мляко и кифлички или яйца на очи, препечен хляб и сирене?

Филип потръпна само при мисълта за някакво ядене.

— Боже мой, само едно силно кафе, нищо друго.

Едва под душа той си даде сметка колко умело Клер бе избягнала всяко напомняне за изминалата нощ. Дрехите му, грижливо сгънати, бяха поставени на ръба на ваната. Той намери кърпи, тоалетен несесер за гости и дори самообръсначка. Дали бе свикнала с мъжки посещения? Трудно му бе да си го представи. Макар и да беше толкова красива, струваше му се, че открива у нея нещо по детски откровено и неприкрито. И все пак, не успя да прогони надигналото се тягостно чувство.

Намери Клер в дневната, скрита зад най-новото издание на „Вог“. Карузо се бе разположил царствено на скута ѝ и доволно

мъркаше. Единствено неспокойният връх на опашката му издаваше, че вследствие на лошия си опит, той не се доверяваше на непознати.

— Клер, скъпа...

Списанието се наклони надолу.

— Кафето ти е отгатък на масата.

— Чувала ли си някога за утринния поздрав на влюбените — опита Филип с лека ирония. — Едно чудесно хрумване, нарича се целувка или нещо по-добро...

Клер изглеждаше напълно равнодушна. Все пак под душа тя внимателно бе подготвила своята малка реч. В бъдещия ѝ живот нямаше да има повече усложнения с мъже. Дори и с такъв мъжествен и нежен екземпляр като Филип Равон — в това бе категорична.

— Нощта свърши, Филип. Ще ти бъда благодарна, ако сега изпиеш кафето си и отидеш на работа. Каквато ѝ да е тя. Нали не си очаквал любовни обяснения?

Ако в този момент Клер се беше превърнала в Мики Маус, Филип едва ли би изглеждал по-смаян.

— Мисля, че изобщо не те разбирам...

— За бога, не искаш ли да се възползуваш от своята интелигентност? — Клер можеше да бъде и язвителна. — Та ние сме възрастни хора! Спахме заедно и чудесно се забавлявахме. Окей, но сега пътищата ни се разделят. Какво не можеш да разбереш?

Филип се правеше на зает с кафето си. Лицето му беше безизразно. Непроницаемо като мъглата, която все още се разстилаше навън. Клер напразно се опитваше да отгатне чувствата му. Очите му бяха хладни, но бръчките около устата му се врязаха по-дълбоко. Обиден ли беше? Е, и какво от това? Красавец като него сигурно неведнъж се е сбогувал по този начин с момичетата, с които е прекарвал нощта. Справедливо бе този път съдбата да размени ролите.

— Е, нашият Жан наистина има една самоуверена и еманципирана малка сестра. Значи харесвате малките авантюри, госпожице Белмон?

Клер „задълбочено“ изучаваше ноктите си. Професията ѝ отдавна я бе научила да скрива чувствата си. Презрителният му тон я засегна, но той никога нямаше да го узнае. Думите му бяха цената, която тя плащаше за това, че като обидена хлапачка си отмъщаваше на

Филип, защото не можеше да отмъсти на Пиер. Но Филип още не беше свършил.

— Намирам, че играта ти е доста съмнителна, Клер. Внимавай да не попаднеш някой път на неподходящ човек, защото ще имаш неприятности. Казвам ти го за всеки случай — ако приемеш съвет от мен. Сбогом, Клер.

Вратата хлопна и списанието падна от ръцете ѝ. Всичко стана както го бе запланувала. Модерно, свободно и без фалшив патос. Но защо, по дяволите, се чувстваше така отвратително?

Карузо вече беше задрямал, когато първата капка падна върху дясната му предна лапа. Раздразнен, той се отърси. Дъжд? В жилището? Невъзможно. Още една капка. Наистина това бе вече прекалено. Той напусна скута на Клер и потърси възглавниците на любимото си кресло. Странни навици имаха хората. Този глупав валеж от очите им можеше да развали спокойствието на всеки котарак...

— Карузо, стари хищнико, можеш ли да ми обясниш защо нито един човек в целия този град не търси млада талантива адвокатка, дипломирана по стопанско право и притежаваща необходимия професионален опит?

Клер гневно смачка частта от вестника с обявите и я хвърли по котарака, който лежеше в сянката на една саксия с огненочервено мушкато. Той не се помръдна. Беше прекалено горещо за каквито и да било игри. Юнското слънце изгаряше безпощадно малкия балкон, а червеният чадър бе повече декорация, отколкото защита.

Клер въздъхна раздразнено. Беше само по черен бански и въпреки това се потеше. Мисълта, че в една канцелария би било още по-непоносимо, не я утешаваше. Продължилото седмици бездействие съсипваше и финансите, и самочувствието ѝ. Какво щеше да прави по-нататък?

Дотолкова бе потънала в мрачни мисли, че едва чу звънеца на вратата. Предпазливо хвърли поглед през шпионката.

— Жан! Каква светлина в моята колиба!

Брат ѝ огледа нежно загорялото ѝ тяло и подсвирна през зъби.

— О, при тебе бих искал да бъда пощенският раздавач. Винаги ли отваряш в този вълнуващ тоалет?

— Глупчо, какво те води при мен?

— Братската любов, какво друго?

След тази словесна престрелка те се озоваха в дневната, където спуснатите щори спасяваха от горещината, макар и да пропускаха малко светлина. Жан изпъшка и разкопча още едно копче на хавайската си риза.

— Кажи ми, малката, какво имаш за пиене в хладилника?

— Мога да ти предложа минерална вода и вино.

— Все едно, важното е да е студено и мокро.

Докато приготвяше леда и чашите в кухнята, тя чу Жан да казва:

— Прав ли съм в предположението си, че ти все още балансираш на ръба на фалита, като отблъскваш помощта на по-големия си брат?

Клер се усмихна и му подаде едната от двете обковани чаши.

— Единственото, което бих приела от тебе, е адвокатската работа.

Жан отпи от чашата.

— Ако не държеше да е непременно свързано с параграфи, бих ти предложил наистина нещо.

Клер трепна.

— Да, кажи все пак. Поне мога да го чуя.

— Шарис е намерила един френски производител на часовници, който иска да представи на пазара някакъв безумно скъп луксозен часовник, като вдигне обичайния шум. „Селект“, ако името ти говори нещо. Искат да конкурират фирми като „Картие“ и „Ролекс“. Рекламният им отдел е разработил невероятна кампания и аз, сега си идваме на думата, трябва да направя снимките.

— Поздравявам те! — Клер вдигна високо чашата си.

— Без предварителни овации, мила. В цялата работа има един проблем. Господата си представят като символ на своя продукт един определен тип жена. Тя трябва да бъде изискана, спортен тип, секси, романтична, енергична...

— Накратко всички жени на света, събрани в едно. Никак не е трудно да се намери — прекъсна Клер брат си.

— Да беше само това. Но дамата трябва да е й истинска блондинка. Можеш да гадаеш до три пъти колко жени от моята картотека спечелиха разположението им! Цели две. Едната сега е в Австралия и снима зимните модели на едно немско списание, а другата ще има бебе след три месеца. Пълен провал. В някакъв проблясък, на

Шарис ѝ хрумна да постави на масата твоите снимки, които направихме миналата година в Сен Тропе...

Клер си спомни. Една кратка ваканция. Пиер Делаи се беше отказал в последния момент от планираното пътуване и тя бе заминала с Жан и Шарис на фото турнето, за да не седи сама вкъщи. Нещо, свързано с лятната мода за един търговски концерн. Просто на шега бе участвала в някои снимки.

— И?

— Те бяха във възторг, сестричке! Искаха да те ангажират за цялата рекламна кампания. Търсеха интересно, непознато лице. А не някой банален модел, който работи и за други.

— Да, фантастично, сега поне знам за какво съм се дипломирала. Жан си наля вино.

— Искате ли работата или не, госпожице доктор? Никой няма да ти попречи после да се върнеш към любимите си параграфи.

— Отвратителното при по-големите братя е, че искат винаги да имат право.

— Клер, това не е никаква милостиня — възпря я той нетърпеливо. — Ако откажеш, поръчката ще отиде по дяволите. Всъщност трябва да благодаря на Шарис, че ми остави още един шанс.

Не ѝ даваше сърце да го държи повече в напрежение.

— Окей, Жан. Съгласна съм. Разбира се, че се нуждая от парите. Знаеш ли какъв наем плащам за този палат? Е, и какво трябва да правя? Да тичам гола по аркадите на Женевския ратхауз?

— Кажиречи — Жан се засмя. — Ще те снимаме във всички житейски ситуации, които изискват часовник: спорт, бизнес, ресторант, среща и какво ли не. Пет седмици снимачен срок, място на снимките — околностите на Женевското езеро, за да имаме винаги в близост някаква хубава здрава каса, която би успокоила служителите от охраната.

— Какви служители от охраната?

— Клер-Елизабет Белмон, имаш ли нещо общо със стопанското право или не? Чувала ли си нещо за откраднати копия? Хората от „Селект“ не искат да се окажат в положение да унищожат своето скъпо творение чрез стократно му тиражиране, както вече веднъж се случи с „Картие“. Те искат да останат изключителни и абсолютно уникални.

— И кога ще започнем?

Жан се поколеба, но после изплю камъчето.

— Шарис ти е взела час при фризьора за утре, след обяд е пробата при шивачката и...

— Я ми кажи, вие двамата наистина ли бяхте толкова сигурни, че ще приема.

Усмивката на Жан беше неотразима.

— Шарис беше сигурна, а ти знаеш, че аз изцяло разчитам на моята безценна помощничка. Винаги се оказва, че тя има безпогрешен нюх.

За миг Клер се изкуши да разкрие на Жан, че Шарис притежава и ред други качества, но след това се отказа. Тя самата не обичаше да получава от него съвети, свързани с личния си живот. Потиснатата, тя се ограничи само с деловата част на разговора.

— Добре Жан, остави ми работния план, който сигурно криеш в чантата си. Мога да си позволя една пауза в разучаването на вестникарските обяви.

Първите лъчи на слънцето позлатиха огледално гладката повърхност на Женевското езеро.

Клер отхапваше от шведското хлебче и съзерцаваше обичайния изглед. Не си спомняше да е ставала някога доброволно при изгрев-слънце. Но бележката върху работния план беше категорична:

„5,30 часа, пътуване до Морис. Първо място на снимките. Отговорникът от «Селект» ще дойде да те вземе.“

Карузо се галеше в краката ѝ и Клер съвсем ясно разгада търкането на главата му в краката си.

— Съжалявам, хищнико, ти вече закуси. Освен това и фигурата ти не изглежда съвсем добре! Затова, дебеланко, бъди послушен и остави врабците по балкона на мира. Сега трябва да вървя на работа.

Тя го погали по носа, взе чантата, джинсовото си яке и напусна жилището. Тъй като по това време жилищният блок бе потънал в сън, беше обещала на Жан да чака шофьора му на улицата. Искаше да се поразтъпче малко, когато до нея внезапно спря със скърцане на спирачки една червена спортна италианска кола.

— Заповядай, красавице!

Клер се стресна. Гласът ѝ беше познат. Но едва когато седна на мястото до шофьора, позна мъжа, който караше колата.

— Ти?

Филип Равон ѝ хвърли неразгадаем поглед, докато включваше на първа скорост и ревящият мотор ги понесе.

— Каква чудесна утрин, Клер.

Най-сетне Клер успя да проговори.

— Що за шега? Какво правиш тук?

— Карам те към Морис, скъпа.

Клер се опита да се овладее.

— Какво общо имаш ти с тези снимки?

Филип се съсредоточи в движението. Той ловко се провря в редицата от коли, които в този ранен час се носеха по посока към магистралата. Търпеливо, като че ли обясняваше на някое упорито дете, той отговори на гневния ѝ въпрос.

— Гледам си работата, д-р Клер Белмон. Получавам заплатата си от рекламната агенция, която изпълнява тази поръчка за „Селект“. Назначен съм като човек за контакти между „Селект“, агенцията и фотографския екип. Казано по-просто, аз съм момче за всичко. Разкарвам фото моделите, убеждавам мениджърите на „Селект“, че заработваме големите суми, които ни плащат, и между другото внимавам някой да не направи тайно рисунка на красивите дреболии, които оттук нататък ще снимаме. Доволна ли си от информацията?

Клер стисна устни и се вкопчи нервно в меката си кожена чанта. Изобщо не бе подготвена за такава среща. Не бе и помисляла, че някога отново ще срещне Филип Равон. Напротив, би била щастлива, ако можеше напълно да го забрави. Но сега той седеше до нея в добре скроения си костюм от рипсено кадифе, небрежно разтворена яка на ризата и с коси — по-блестящи, отколкото си ги спомняше. Тръпки я побиваха само при мисълта, какво бяха правили с нея ръцете, които сега държаха облекения в кожа волан. Трябваше да се овладее, не биваше да му позволи да забележи колко объркана и несигурна се чувствуваше.

— Значи така — промълви тя тихо, като отчаяно се опитваше да намери някакъв що-годе интелигентен коментар на мъчителната ситуация, в която се беше оказала. Пръстите ѝ докосваха тъмносинята кожена седалка. — Изглежда, печелиш добре от своята работа.

Филип се засмя.

— Така е. И се радвам на живота.

Клер замълча. Тя се загледа в меко заоблените хълмове, обрасли с лози, които обграждаха магистралата в посока към Лозана. Денят обещаваше да бъде ясен и слънчев. Изглежда, Филип се чувстваше доста добре в кожата си. Той тихичко си подсвиркваше, като я оставяше да се справи сама с неочакваната ситуация. Спокойствието му я вбеси още повече, макар и да знаеше, че гневът ѝ е детински и глупав. С огромно усилие най-после успя да си придаде вид на независима и самоуверена жена, каквато искаше да бъде в неговите очи.

— Радвам се за тебе — каза хладно. — Надявам се, че работата ти оставя достатъчно време и за удоволствия.

— Благодаря за добрите пожелания. Засега съм доволен. А ако някога и ти поискаш да се поразтовариш, вече знаеш къде можеш да ме намериш. Винаги съм на твое разположение, стига да мога да те включа в графика си.

Под спуснатите клепачи зениците на Клер опасно се свиха, но тя остана външно спокойна. Беше съвсем ясно, че той си откъщава, задето го изхвърли онази сутрин, но тя не искаше да се излага, като реагира на това. Само до болка заби нокти в дланите си.

Пет седмици снимачно време и всеки ден с Филип Равон! С какво бе заслужила това наказание! Дали той постоянно ще се отнася с нея тъй непоносимо високомерно? И непрекъснато да ѝ внушава чувството, че тя е само поредният екземпляр в богатата му колекция от креватни зайчета?

Усети, че настръхва и се изправи на седалката. Кого интересуваше какво си мисли Филип Равон за нея? Никого. Най-малко пък нея — Клер Белмон. Или не?

Големият закрит камион, който Жан Белмон използваше за гардероб, команден пункт и столова, спря в края на алеята край езерото в Морис. Макар да се намираха на едно от най-обширните полета около Женевското езеро, Клер можеше да види с подробности къщите на Евианле Бен отсреща. Малки, кокетни къщички — играчки, които се оглеждаха във водата, влюбени в собствената си красота.

Като любопитна туристка Клер бе погълната от пейзажа, наподобяващ пощенска картичка. Така тя най-лесно се абстрахираше

от пърхащите ръце на закръглената стилистка, която непрекъснато подръпваше нещо по роклята ѝ. По всяка вероятност за Сузи зеленият, подсилен с банели корсаж и широката, клоширана пола никога нямаше да стои добре. Още не беше довършила мисълта си, когато Сузи с въздишка се изправи и кимна на Жан.

— Готово, мосю Белмон. Тя е ваша.

Жан вдигна поглед от камерата. Това, което видя, му хареса. Цветовете на скъпата рокля преливаха един в друг на фона на сведените нежнозелени върбови клонки. Красивите рамене на Клер проблясваха със слънчевия си загар, а златната ѝ коса се вълнуваше. Точно така си го бе представял.

— Окей, Клер — започна да дава той своите наставления. — Отметни косите си леко с лявата ръка от челото. Не забравяй, че камерата трябва изцяло да покаже циферблата на часовника... Поестествено... хайде, постарай се малко. Да, това е. Остани така. Сега мечтаеш за нещо далечно, имаш време, мислиш за любимия си, съвсем непринудено.

„Непринудено!“, Клер потисна една гримаса. Как можеше да се отпусне, когато ръката ѝ след десет минути щеше съвсем да изтръпне, когато угълчетата на устните ѝ започваха да болят, а краката ѝ пареха. По-лесно би било да пледира в съда по три безнадеждни случая... В какво изобщо се беше впуснала?

Това безкрайно гримиране, обличане и събличане, убийственото чакане на вятъра, на подходящата светлина, на магическия ъгъл, под който слънцето трябваше да докосне водата, за да направи Жан точно онази снимка, която бе нарисувала фантазията му.

Нямаше съмнение, че големият ѝ брат бе перфекционист. Качество, което бе наследил от татко ѝ, което съчетаваше с необикновено чувство за цветове и детайли. За него това не беше сестра му, а модел като всички други. Доказваше го дори неуместният му съвет да мисли за любимия си. Във всеки друг случай Жан би ѝ спестил какъвто и да било намек за фиаското ѝ с Пиер. Но сега, напълно погълнат от работата си, не бе забелязал, че е навлязъл в хлъзгав терен.

Клер, мислите на която сами следваха своя ход, се опита да си спомни чертите на Пиер. За нейна изненада не ѝ се удаде. Спомняше си отделни детайли. Дискретно подобрите кърпички, които носеше с

костюмите си. Колекцията му от златни запалки, с които палеше пурите си. Навикът му да определя и нейното меню, когато се хранеха навън. Тогава го приемаше като проява на загриженост, но сега ѝ се струваше по-скоро липса на внимание. Сляпа ли е била? Дотолкова замаяна от чара му и от начина му на живот, че не е виждала петната по полираната фасада?

Естествено не можеше в този момент да не се сети и за Филип Равон, и за нощта, прекарана с него. Би могла да нарисува доверчивото момчешко лице, което той имаше в съня си. Неволно усмивката ѝ стана по-широка.

— Чудесно, Клер... това е... така трябва да се усмихваш... остани тъй още малко...

Развълнуван, Жан грабна камерата, която Шарис бе настроила. Забеляза, че от вълнение дланите ѝ се навлажниха. Трябваше да улови това настроение! Усмивката на Клер бе трудна за описание. Но несъмнено бе обещаваща и изпълнена с нежност. За какво ли си мислеше?

Филип Равон също си задаваше този въпрос. С намръщено чело стоеше отзад и нито за миг не изпускаше Клер от очи. Всеки път, когато се доближеше до нея, той откриваше една друга жена. Каква беше тя в действителност?

Горещият му флирт от една празнична нощ? Студената, прекалено еманципирана жена, която се освобождаваше от мъжете като от досадни занаятчии? Спортното момиче в джинси от онази сутрин? Или тази зелена фея със златните коси, усмихната така, като че ли криеше тайни, които нямаше да сподели с никого.

Само едно нещо знаеше за нея със сигурност: че не я разбира. Не можеше да си я представи нито като адвокатка, нито като фотомодел — за него тя беше просто Клер.

Калейдоскоп от настроения, който го довеждаше до отчаяние и заемаше твърде много място в мислите му. И то точно в момент, когато трябваше да бъде абсолютно концентриран. Колкото и да съжаляваше, от една страна, че я бе заговорил оная вечер, в никакъв случай не би искал да се лиши от спомена си за часовете, прекарани с нея.

И все пак беше факт. Той бе на път да наруши един от най-железните си принципи. Бе се закълел никога да не смесва служебните и личните си неща. А нима не беше на път да направи точно това?

Нима не го правеше още от мига, когато научи, че Клер Белмон е бивша любовница на Пиер Делаи?

Както винаги договорите бяха сключени и с това капанът беше сложен.

4.

— Почивка — измърмори Жан в този момент и най-сетне спусна камерата. Разкърши рамене и окуражително се усмихна на Клер. — Съвсем добре беше, малката...

Почти еуфоричен комплимент от страна на Жан, който обикновено държеше изкъсо моделите си и повече ги критикуваше, отколкото ги хвалеше. Клер чувстваше убийствена умора в краката си и започна да разтрива изтръпналото си рамо.

— Включени ли са в хонорара ми пари за вреден труд? Почти се изкушавам да попитам за това господина по контактите?

Най-сетне тя имаше служебна причина да погледне към спокойната атлетична фигура. Жан веднага долови фалшивия тон в думите ѝ и като че ли разбра каква е работата.

— Не закачай Равон, сестричке! Той гълта жени като тебе просто за втора закуска. Страхотен тип е и ако искаш да знаеш мнението ми, зад безобидната му физиономия се крие много повече, отколкото иска да ни покаже. Само едно ме учудва...

— Какво е то? — попита нетърпеливо Клер.

— Дребните пропуски в работата му. Наистина той моментално ги коригира. Но за мъж от неговия калибър има твърде малко опит.

— Филип? Малко опит? Защо мислиш така? — Репликата ѝ бе тъй развълнувана и иронична, че при цялата си загриженост Жан не успя да потисне една усмивка.

— Скъпа, имам предвид професионалния опит, а не онова, за което си мислиш ти. Говориш така, като че ли вече си си опарила пръстите...

— Дрънкаш глупости, Жан — Клер се извърна възмутено.

Шарис случайно дочу кратката словесна престрелка и си спомни съвсем ясно празненството, което Клер и Филип напуснаха заедно.

По-късно във фургона, когато Клер сваляше грима си, тя се върна на темата. Изглеждаше съвсем погълната от надписването на кутиите с филми и уж между другото попита:

— Какво има всъщност между тебе и Филип Равон?

Клер разнесе тоалетното мляко с пръсти и посегна към памука.

— Какво имаш предвид?

— Скъпа, не се опитвай да правиш на глупава една стара жена.

Той те гледа като малкият Макс забранената торта за рождения си ден, а в негово присъствие ти се правиш на недостижима кинозвезда. Мислиш ли, че не се забелязва. Какво целиш с тези номера?

— Въобразяваш си — промърмори Клер изпод маската с крем.

— Да не мислиш, че се интересувам от Филип Равон или от онова, което той мисли за мен?

— Точно това си мисля — потвърди Шарис. — Смяташ ли, че по този начин можеш да спечелиш мъж като Филип?

— Аз? — Клер търкаше лицето си толкова силно, като че ли искаше да смъкне кожата от него. — Ти страдаш от остро душевно разстройство. Филип Равон ми е абсолютно безразличен.

— Аха... — асистентката на Жан загадъчно се усмихна. — Нима честта на една адвокатка ѝ позволява така безсрамно да лъже.

Клер потъна в обидено мълчание, но то не направи впечатление на Шарис.

— Не ми се сърди, Клер, но според мене ти вършиш грешка. Нима нищо не си научила от историята с Пиер?

— Ами ако съм научила! — Клер се завъртя на табуретката. — Урок първи: Не вярвай на никой мъж. Урок втори: Никога не допускай отново някой мъж да те нарани. Урок трети: Не издавай никога на мъжа какво мислиш или чувстваш. Урок четвърти: В случай на колебание се придържай към първия урок. Доволна ли сте, госпожо професор?

— Превъзходно! Блестяща концепция, ако предвиждаш да завършиш живота си като стара мома. Поздравявам те!

— Спести си подигравките, Шарис. До гуша ми е дошло от мъже и любовни клетви. С благодарност ще се откажа от мъката и лъжите. Признавам, че Филип Равон изглежда блестящо и че е очарователен тип. Но това е още една причина да се държа настрана от него. Колкото по-лошо е мнението му за мене, толкова по-отдалече ще ме заобикаля. Единственото нещо, за което той вероятно мисли, е сексът. Ако някой път имам нужда от това, винаги мога да го потърся.

— Онова, което безкрайно ценя у вас, Белмон, е емоционалното ви и изключително романтично отношение към всякакъв вид чувства. Сигурна ли сте, че родителите ви са от Франция, а не от най-студеното ъгълче на Северния полюс.

На Клер не ѝ убягна горчивият упрек, скрит зад този уж шеговит въпрос.

— О, това звучи като дълбока въздишка по по-големия ми брат. Да не те е ядосал нещо?

— За да стане, би трябвало поне веднъж да ме възприеме като жена.

— Накарай го да те снима за корицата на някое мъжко списание. Имам чувството, че той може да оцени нежния пол само през обектива на камерата си.

Шарис кимна.

— А вместо сърце сигурно са му присадили някакъв светломер.

— Не те разбирам — Клер вече обтриваше с освежаващ лосион чистото си лице. — Винаги, когато говори за тебе, той не пести суперлативите.

— Разбира се — съгласи се Шарис. — В края на краищата, аз не обърквам графициите му, изпращам навреме снимките на клиентите и го отървавам от безбройните момичета, които мечтаят за кариера на фотомодел. Аз съм нещо като компютър за всякакви услуги, който не се нуждае от поддръжка.

— Тези неща не говорят за уравновесен емоционален живот. Как мислиш, не мога ли съвсем дипломатично, малко да му отворя очите?

— Само да си посмяла! Не се меси. Жан е само мой проблем.

— Е, добре, не се ядосвай. Само се питам защо искаш да ми даваш съвети как да се отнасям с Филип Равон.

Шарис напъха филмовите кутии в един плик и се надигна с въздишка.

— Окей, един на един. Кой знае — може би твоите уроци за самотни жени съвсем не са толкова лоши. Чао, сега отивам в лабораторията. Но бъди така добра да прибереш стоте хиляди франка обратно в касетката, иначе цяла нощ ще сънувам кошмари.

Клер свали платинената гривна с миниатюрния, инкрустиран с диаманти часовник, който при всяко движение разпръскваше огнени искри под неоновата светлина в гримьорната. Тя все още държеше в

ръка скъпото бижу, когато влезе Филип и едва не се сблъска с Шарис на вратата.

— Симпатична играчка, нали?

Клер забеляза, че имаше нещо дебнещо в гласа му и го погледна изненадано. Но кога ли ѝ се беше удавало да разгадае чувствата му зад лъчезарната му физиономия на плейбой. Тя намести часовника на кадифената поставка в тъмносинята кожена кутия и затвори капака.

— Не съм почитателка на подобен лукс — отвърна. — Страхът от крадци не би ми позволил да мигна цяла нощ и никога не бих посмяла да си оставя часовника до четката за зъби преди лягане. Не, благодаря, нека други живеят в такъв стрес.

Тя постави кутията в отворената стоманена касетка и побутна и двете към Филип.

— Всичко е тук, моля, проверете.

— Не е необходимо, аз ти вярвам, Клер...

Какво искаше да каже? Защо остана с впечатлението, че той имаше предвид нещо съвсем друго? Глупости, вероятно се дължеше на факта, че в негово присъствие тя просто не можеше да реагира нормално.

— Не става въпрос за доверие, а за съответния начин на работа с изключително ценни предмети. Моля, проверете съдържанието и приберете този разкош в сейфа.

Клер не можеше да излезе от адвокатската си кожа. Тя най-сетне се увери, че Филип направи каквото искаше от него и посегна към четката си за коса. На излизане Филип се обърна още веднъж.

— След десет минути ще съм готов и се връщам в Женева. Ще дойдеш ли с мен?

Клер реши да разпуснатите си коси, които бухваха все повече и повече.

— Благодаря за таксито, но ще се върна с Жан. Ще се видим утре в екипа.

— Звяр!

— Моля?

— Съвсем правилно ме разбра, мой леден ангел. Но нищо, може би ще трябва да усъвършенствам още малко изкуството си на съблазнител, преди да ти стане интересно. Защото и двамата знаем, че

ти съвсем не си безчувственият паметник, за който толкова ти се иска да се представиш.

— Ти просто нямаш вкус — Клер стисна устни.

— Да се обзаложим ли, че все някога това няма повече да те смуцава?

— По принцип не се обзалагам. Твърде глупаво е. — Тя пусна четката едва когато вратата се захлопна отвън малко по-силно от обичайното. Все още треперейки, въздъхна облекчено, вслушвайки се в неравномерните удари на сърцето си. Когато Филип бе при нея, чувстваше се напрегната до крайност. С всяка секунда опасността се увеличаваше, сякаш че нещо ще се скъса в нея и ще се стигне до катастрофа. Имаше ли основание да се страхува, че ще наруши принципите си? Толкова малко ли вярваше на съпротивителните сили у себе си?

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — мърмореше си Клер ядно. — Защо този човек трябва да работи точно в рекламния бранш. Не можеше ли да бъде уличен метач, банков чиновник или застрахователен агент.

Но безпомощното бледо лице в огледалото не ѝ даваше никакъв отговор.

— Монtring! Ще полудея! Сега вече той съвсем е превъртял! Монtring! Защо не направо Монте Карло?

— Предполагам, защото се намира на Средиземно море, а не на Женевското езеро. Успокой се, Шарис, иначе адреналинът ти ще свърши много рано. Този фургон не е клетка за диви зверове.

Шарис Едмон прекрати своята неспокойна разходка по тесния, натъпкан с какво ли не проход и се отпусна на възглавниците до огледалото за гримиране. Тя гледаше Клер с изнервения поглед на майка на голямо семейство и въздишаше тежко.

— Лесно ти е да говориш, хубавице. Нали никой не иска от тебе да издействаш разрешение за снимки на рулетката от шефовете на игралния дом в Монtring. Знаеш ли, че открай време в тези свещени зали цари абсолютна забрана за фотографиране?

— Не, но знам, че седиш върху едно копринено манто, което преди малко Сузи изглади с много труд.

Шарис подскочи, удари си главата в една конзола и се отпусна проклинайки, върху една здраво завинтена за пода табуретка.

— Извинявай, но тази поръчка ще ме довърши. Жан надвишава бюджета, без да го е грижа за разноските, третата гримьорка напусна вбесена, защото нищо не може да му угоди. А когато се налага Филип Равон да вземе някакво решение, оказва се, че първо трябва да телефонира. Кълна ти се, че той сякаш случайно е спечелил тази работа от лотарията. Чудесно допълнение за нашата налудничавя компания. Трябва да сме щастливи, че поне досега не са ни откраднали някоя от тези скъпоценности.

Клер повдигна ръката си със семплия платинен кръг, в средата на който бе вграден плосък футуристичен циферблат от титан. Дизайнерите от „Селект“ действително бяха дали простор на фантазията си.

— Прекрасно е, нали? — кимна тя. — Харесва ми повече от брилянтната оргия от миналата седмица.

Шарис извърна очи и за първи път Клер забеляза сенки от умора по лицето ѝ. Жан наистина я експлоатираше като робовладелец.

— Не разбирам защо позволяваш на скъпия ми брат да те съсипва толкова, Шарис.

— Не би могла никога да го разбереш — Шарис се засмя. — При нас всичко това е част от работата. Ако по време на снимки Жан би казал „моля“, сигурно бих припаднала от ужас. Разбира се, ако преди това не съм припаднала от глад. Освен малко хляб и мляко на закуска, не съм слагала нищо в устата си. Намира ли ти се нещо за ядене?

Клер посочи към един полуразвит сандвич, чиито увехнали листа от маруля вече имаха тъжни кафяви ръбове. Тя внимателно придърпа нагоре черната си кожена пола и сложи краката си на масичката за гримиране. Продължилото часове висене пред входа на един известен гастрономичен локал не бе останало без последствия.

— Готова съм да разделя с тебе този деликатес, който изглежда Сузи ни е оставила доста отдавна. Не е ли подло? Цяла сутрин по заповед разглеждам замислено меню, в което се съдържат всички кулинарни шедеври на света — от супа от омари до шоколадова пяна. И какво получавам в заслужената си обедна почивка? Картонен сандвич, който е видял и по-добри времена. Нека само някой да ме попита защо не искам да ставам фотомодел...

И двете не бяха чули почукването на металната врата и когато Филип Равон надникна вътре, те се стреснаха като ученички, направили някоя пакост.

— Обядваха ли вече дамите?

Клер вдигна многозначително остатъка от сандвича си, но Шарис току-що бе казала високо и ясно „Не!“.

— Чудесно, значи моята покана идва навреме — зарадва се Филип.

— Без мен — отказа упорито Клер. — Доброволно няма да направя нито крачка. Изобщо не усещам краката си.

Дали наистина видя съчувствие в очите му или се лъжеше? И след две седмици съвместна работа тя все така малко го разбираше.

— Така си и мислех — кимна той. Изчезна за момент и те го чуха да казва:

— Оставете, ще се оправя сам.

След малко се появи сребърна табла с внушителни размери. В последния момент Шарис я спаси от блъсване в онази конзола, в която самата тя се беше ударила.

Клер и Шарис не можеха да откъснат очи от изкусно наредения поднос.

— Хм, съомга, хлебчета, хайвер, сирене, щрудел...

Филип започна да отваря една бутилка шампанско, чието обвито в станиол гърло се подаваше от обкована кофичка с лед.

— Сервирано е, госпожици.

— О, това наричам аз да не пестиш разноските и усилията си — Шарис бе смаяна. Макар че по принцип беше самото възплъщение на реда, сега тя просто помете от пейката всички рокли, кутии и пликкове, а Клер моментално спусна крака на пода. Както винаги, тя скри благодарността си зад язвителна забележка.

— Милият Филип е истински скаут. Всеки ден по едно добро дело — не може да не му се възхитиш!

— Чист егоизъм — не й остана дължен Филип. — Без Шарис, Жан ще се побърка, а без тебе търсенето на момичето на „Селект“ ще трябва да започне отначало. И двете неща са нежелателни и само биха ми създали допълнителни трудности.

Клер отпиваше от шампанското и гледаше съсредоточено хлебчетата с пастет от трюфели. Изведнъж се почувствува добре, беше

забравила за болките в краката и не би заменила мястото си с никое друго на света. Дали причината бе в това, че вече не бе гладна или пък защото Филип седеше срещу нея и не я изпускаше от очи? Тя бързо допи чашата си. Защо пък винаги трябваше да анализира и обосновава всичко? Малко ли беше, че се чувствуваше чудесно?

Шарис също не изглеждаше недоволна.

— Имаш идеи, трябва да ти се признае — похвали тя Филип с пълна уста. — Ако някога и аз мога да ти услужа с нещо, достатъчно е да ми драснеш два реда.

— Покана, от която с удоволствие ще се възползвам. Какво ще кажеш ти, Клер?

— Разбира се, и аз се присъединявам. Но нямаш вид на човек, на който биха му дотрябвали нашите услуги.

Филип вдигна чашата си.

— Казвал ли ти е някой, че си една истинска злобна малка гадинка?

— Като че ли — усмихна се невинно Клер. — Ако си спомням добре, този тип се казваше Филип Равон...

— Автогол, Филип — намеси се Шарис ухилена. — В пледоариите нашата госпожа Адвокат е ненадмината, това поне е ясно.

Фразите хвърчаха като тенис топки в непринудения разговор. Забравиха за времето и Жан се втурна ядосано по средата на импровизираното парти, точно когато Филип слагаше наопаки празната бутилка от шампанското в кофичката за лед.

— Давате ли си сметка, че навън стилистката, гримьорката, фризьорката и още куп помощници чакат кога най-сетне ще продължим. За моята дребна особа изобщо да не говоря...

— Съвсем точно го каза — обезоръжи умело Клер брат си. — Няма нужда да ти напомням, че трябва да се гордееш с ръста си от 188 см и с твоите 82 кг. Не че е кой знае какво, но все пак е подходящо телосложение за един надзирател на роби от южните щати.

Филип се поклони делово.

— Обсъждахме следващите кадри, Жан. Все пак важно е Клер да има подходящо настроение за работа...

Ясно бе, че Жан не вярва на нито дума от тези високопарни глупости и отговорът му в никой случай не беше изискан.

Шарис извърна очи и покорно го последва. До отворената врата Филип още веднъж се обърна за малко.

— Няма ли някой път да ми се отблагодариш?

— Какво имаш предвид?

— Например няколко пържени яйца край домашното ти огнище...

Клер с усилие си пое въздух.

— Никога ли няма да се откажеш?

— Само след спечелена битка.

— Трябва спешно да си потърсиш невролог. Има голяма вероятност нещо да не е наред с главата ти. Може би все още има надежда за спасение...

Филип изчезна, смеейки се, а Клер провери грима си в огледалото.

— Бъди честна, Клер. Това не беше отказ. Ти внимателно избегна да му кажеш категорично не. Неволно си оставяш една отворена вратичка. Защо? Искаш ли окончателно да си изгориш пръстите при Филип Равон? Не виждаш ли, че той флиртува с всяка жена, която е под 60-те?

Гримьорката прекъсна монолога ѝ, а Клер вече не намираще задоволително решение на досадния проблем Филип.

5.

— Почивка. На тази светлина не мога да направя нищо повече.

Жан отпусна камерата, а Клер с облекчение обърна гръб на листа с менюто, който междувременно бе научила наизуст. Тя разкопча коженото сако на черния си италиански костюм и разхлаби романтичната фльонга на кремавата блуза от шифон, която носеше под него. Чувстваше се потна и изморена и копнееше за един душ.

В момента, когато искаше да свали сакоето си почувства, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Тя се извърна рязко, очаквайки да види Филип, и уплашено отстъпи назад. Може би след този безкраен снимачен ден вече имаше и халюцинации?

— Пиер?!

Без съмнение, Пиер Делаи. Не много висок, жилест мъж в безупречен тъмносин копринен костюм, с подходяща риза и бродирана вратовръзка. Една добре поддържана фасада от грижливо разделените на път блестящи черни коси до върховете на италианските обувки. Острото му изразително лице бе загоряло както винаги, а тъмните очи фиксираха Клер, изпълнени с възхищение.

— Клер, Клер! Ти изглеждаш наистина чудесно...

— Благодаря за цветята — Клер повдигна вежди. — Но да останем при фактите. Гримът ми започва да се разтича, а аз съм абсолютно гроги. Така че казвай направо какво искаш от мен?

Тя самата бе смаяна от неутралния тон, с който му говореше. Там стоеше човекът, когото бе вярвала, че ще мрази до края на дните си, а сега не усещаше нищо. Никакво вълнение, нито омраза, нито любов. Той ѝ беше безразличен. През изминалите седмици напълно бе забравила, че съществува.

— Клер, скъпа! Дни наред вече те търся. Непрекъснато звъня у вас, но никой не се обажда...

— Колко жалко, че Карузо не може да вдига слушалката. Напразно се опитвах да го науча.

Смехът му звучеше пресилено и доста натрапчиво в ушите ѝ и Клер реши да сложи край на мъчителната ситуация.

— Нямам много време, Пиер. Какво има?

— Ти ми се сърдиш и аз много добре те разбирам. Ако само знаеш колко пък аз се сърдя на себе си.

Какви глупости ѝ говореше той.

— Предполагам, че имаш някакви въпроси по случая, който обработвах или...

— Скъпа, чуй ме, трябва да говоря с тебе. Спешно.

— В момента го правиш и ми пречиш най-сетне да се преоблека. На въпроса, Пиер.

— Нашата раздяла бе грешка, Клер. Трагична загуба, за която безкрайно се разкайвам. Ти не подозираш как копнея за тебе.

Не беше възможно! Струваше ѝ се, че бе в леглото си и сънуваше. Дотолкова беше смаяна, че дори не се отдръпна, когато той я хвана за китките и я привлече към себе си. Облакът от ухания на скъпи дезодоранти я обгърна. Сладък и натрапчив, какъвто го помнеше.

— Какво значи „заблуда“?

Макар и да говореше тихо, за да не привлича вниманието на останалите от екипа, враждебността в гласа ѝ не оставяше никакво съмнение.

— Да не би моята наследничка да не е достатъчно отзивчива? И да не иска да споделя леглото ти след работно време?

Дълбоко засегнат, Пиер я пусна. Бе самото възмущение на възмутен джентълмен, който не разбира как е възможно да го обиждат така несправедливо. Неприятно чувство обзе Клер. Ролята, която Пиер разиграваше, наподобяваше твърде много някакъв евтин фарс.

— Моля те, Клер! Всеки човек понякога прави грешки. Разбрах, че не мога да живея без тебе. Изминалите седмици бяха ужасни и вече дни наред те търся.

— Трябва ли сега да бъда трогната?

Тя не вярваше нито на думата му реч. Пиер Делаи не беше човек на чувствата. Усетила го бе и на собствения си гръб.

— Обичам те, Клер.

— А какво казва жена ти по въпроса? Съгласна ли е да ти даде развод?

Той не реагира на подигравателния ѝ тон.

— На улицата ли трябва да обсъждаме тези неща? Всеки обвиняем, дори най-лошият престъпник, има право да се защити преди произнасянето на присъдата. Защо отказваш да...

Тя го прекъсна.

— Защото нашите преговори приключиха отдавна, скъпи. Документите са прибрани в архива, а съдът отказва преразглеждане. Сбогом, Пиер!

— Не мога да приема това. Ти трябва да дойдеш с мене. Колата ми е отпред и аз...

Някой се приближи към тях.

— Здравей, още ли не си се преоблякла? Няма ли да ме представиш, красавице моя?

По чертите на Пиер Делаи пробяга едва сдържан гняв. Клер не го забеляза.

Клер подари на Филип Равон една толкова лъчезарна усмивка, че на него му пресъхна гърлото. За първи път бе изключително доволна от небрежния тон, с който той подчертаваше пред другите тяхната привидна близост.

Харесваше ѝ, че сега Пиер бе принуден да повярва, че тя отново се намира в здрави ръце и молбата му за помирение е твърде закъсняла. Не се възпротиви, когато Филип, възползувайки се от неочаквания си шанс, обгърна с ръка раменете ѝ. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ и този нежен жест предизвика лека, но недвусмислена червенина по бузите ѝ.

— Метр Пиер Делаи, скъпи — измърка тя нежно. — Моят бивш шеф. Пиер, това е Филип Равон, мой добър приятел. Съжалявам, че днес не мога да ти бъда полезна повече, но вечерта ми е вече планирана. Обещах на Филип да вечеряме заедно.

Малкото отмъщение ѝ подежда добре. Пиер стисна устни, когато тя се притисна до Филип. Със светлия си ленен костюм и разтворената риза на сини райета той беше самата противоположност на Пиер Делаи. Самоуверен атлет, когото другият гледаше отдолу нагоре. Клер знаеше колко Пиер мразеше други мъже да го надвишават по ръст. Със скрито удовлетворение забеляза, че той прави усилие, за да остане учтив.

Филип не даде с нищо да се разбере, че току-що научава за вечерята. От собствен опит знаеше, че Клер е склонна да се отнася странно с мъжете. След като случаят този път му подхвърляше ролята на любовник, защо пък не?

Делаи за последен път опита щастието си.

— Клер, разбирам, че си обидена и ядосана. Но нима не си спомняш хубавите мигове, които сме прекарали заедно? Не е възможно да си забравила всичко.

Клер облегна глава назад и погледна Филип със замечтана усмивка. Една покана да я целуне, на която той откликна светкавично, тъй че отговорът ѝ прозвуча малко задъхано.

— Но ти самият ми даде такъв съвет, Пиер. Никой не може да ме упрекне, че не ценя мнението на един толкова добър юрист. Сега ще ни извиниш, нали. Чао! Много мило от твоя страна, че се обади.

Тя се отдалечи с Филип, оставяйки Пиер да стои неподвижен като собствения си паметник. И тъй като не се обърна, убягна ѝ ненавистният му и вбесен поглед, с който ги изпроводи. Реакция на разочарован влюбен или по-скоро гнева на човек, който не е постигнал целта си.

— Ако твоят бивш любовник утре ме причака с кухненския нож, ще бъдеш виновна — засмя се Филип. — Той не помръдва от мястото си. Всеки момент може да експлодира.

Клер не обърна особено внимание на това.

— Нямах вид на човек, който не може да се защити в случай на нужда. Но излишно се безпокоиш. Пиер не е човек на страстите. Питам се какво всъщност искаше от мен?

— Може би тъгува по неподражаемия начин, по който изхвърляш мъжете пред вратата си след закуска.

Тя вдигна рамене.

— Не бъди глупав. Бих могла да се закълна, че любовната му ария бе само средство към целта. Питам се само каква.

— Нямам представа. Сигурно е само, че би могъл да ни убие с поглед. Да довършим ли делото?

Без да обръща внимание на протеста ѝ, Филип спря, обгърна я с лявата си ръка, зарови дясната в грижливо фризираните ѝ коси и неудържимо я привлече към себе си. После я целуна — колкото бавно, толкова възбуждащо и нежно. Уличните лампи се завъртяха пред очите

й и Клер имаше чувството, че под тази целувка просто изчезва. Отначало стоеше съвсем неподвижна, след това ръцете й като че ли сами обгърнаха врата му и тръпки разтърсиха цялото й тяло. Вече не съзнаваше какво прави, но само мисълта да се откъсне от него й беше непоносима.

За секунда Филип вдигна глава.

— Ще дойдеш ли доброволно с мене, или ще трябва да те отвлека?

— Не знаех, че си готов на престъпление заради едни пържени яйца.

— За тебе бих откраднал и бижутата на кралица Елизабет, скъпа.

— Не, благодаря. Тези дрънкулки са прекалено старомодни.

Клер почувствува дъха му, който докосна слепоочията й, и капитулира. Предчувствала бе, че ще е загубена, ако допусне Филип Равон да се приближи до нея. Магнетичното въздействие на този мъж изискваше осигурителна дистанция от поне пет метра. Притиснатата в прегръдките му, усещаше играта на мускулите му под върховете на пръстите си — тя беше като восък в ръцете му.

— Е? — напомни той дрезгаво въпроса си.

— Заведи ме веднага в колата си, преди да съм се опомнила и да съм решила нещо друго.

Клер видя смаяното лице на Шарис, когато минаха тичешком покрай нея. Тя извика нещо, но никой не й обърна внимание.

Клер едва се бе отпуснала на тъмносините седалки на спортната кола, когато моторът избуча. Пиер бе напълно изчезнал от паметта й, като че ли никога не го бе имало.

Карузо с удоволствие се разположи върху една скъпа кремава шифонена блуза и леко мъркайки, започна да драска с нокти по нея. Блузата ухаеше на Клер и беше захвърлена доста безогледно на креслото му, така че той с основание я възприемаше като своя собственост. Не се притесняваше, че от време на време от ноктите му провисваше по някоя нишка. Чувствуваше се напълно доволен от себе си и от света. Истинска мирна картинка.

Същото се отнасяше и за Клер, която лежеше напреко на леглото, отпусната и неподвижна, с лице върху рамото на Филип, тъй както ги

бе оставила бурята, събрала ги заедно. Пръснатите по пода дрехи и обувки издаваха бързината, с която бяха потънали в прегръдките си. Мълчаливо, но с отдавна натрупвано нетърпение, изключващо всякакви задръжки или отлагане. Като че ли и двамата искаха да разберат, колкото се може по-бързо, дали чудото, което веднъж се беше случило между тях, можеше да се повтори.

Вече имаха отговор на въпроса си. Клер усети, че Филип навива една от къдриците ѝ на пръста си и притисна устни до кожата му. Все още не бе преодоляла учудването от себе си и от собствените си чувства. Нима това беше любов? Желанието да умреш в ръцете на един мъж, за да дойдеш като новородена на този свят?

Какво бе станало с нейното намерение да гледа на любовта само като на игра между мъжа и жената? Като на неангажиращо развлечение без усложнения и последици.

С усилие потисна думите на обич и всеотдайност, които напирала на устните ѝ: „Обичам те, Филип“. Какво ли би отвърнал, ако му го кажеше? Сигурно щеше да се уплаши до смърт. „На един плейбой не се правят старомодни признания, скъпа“ — овладя се тя вътрешно.

— Един франк за мислите ти — прошепна Филип, заровил устни в косите ѝ.

Добре че така не можеше да види как тя смутено се изчерви. Клер бързо си сложи маската на красавицата от нощното празненство, за която той я смяташе.

— Защо? Искаш да знаеш дали си бил добър ли? Мъжете обикновено питат за това.

Мълчанието му бе по-дълго от очакваното. Най-сетне чу отговора му. Груб, с напрежение в гласа.

— Е, скъпа, остана ли доволна?

Клер се изплаши.

— Не мога да се оплача. Мисля дори, че си заслужи пържените яйца.

Тя самата се учуди на спокойствието, което прикриваше чувствата си. Е, при почти „смайващото умение“, с което избираше мъжете си, тя сигурно се нуждаеше и от този талант. След един наконтен франт, загрижен само за собствената си изгода, се бе озовала при лекомислен нехранимайко, който възприемаше живота и работата

само от гледна точка на удоволствията. Филип Равон — човек за контакти на една рекламна агенция, любител на спортни коли и плейбой.

И все пак фигурата му беше внушителна, когато сега той се изправи и се подпря на дясната си ръка, докато с другата галеше ханша и бедрата ѝ. Само докосването му караше кожата на Клер да пламти като в огън. Миглите ѝ затрепкаха. Въздишката ѝ, потисната с усилие, го накара да се разсмее.

— Да не би да изпитваш и глад за други неща, Клер?

Ръката му се плъзна по гладкия ѝ корем нагоре, обхвана едната гръд и започна леко да гали твърдото ѝ розово-кафяво връхче. Клер се питаше дали и той усеща силните и бързи удари на сърцето ѝ.

— Нима би било толкова лошо — прошепна тя едва доловимо.

— Разбира се, че не, сладка моя. Ако ме изхвърлиш едва утре след закуска, ще ни остане достатъчно време да се занимаем с желанията ти.

Клер не искаше да отговоря на подигравателния му намек. Тя по-скоро се реваншира, като започна да милва тялото му с върховете на пръстите си. По начина, по който се изпънаха мускулите му и желанието му стана очевидно, разбра, че огънят беше обхванал и него.

— Магьосница... — промълви Филип победен, преди устните му да поемат нейните и езикът му предизвикателно да погали небцето ѝ. Клер го обгърна с бедрата си и се притисна до голото му тяло, без да прекъсва страстния допир на устните им.

Очите ѝ се разшириха и просветнаха като синьо-зелена жарава, когато той мощно проникна в нея. Лицето ѝ бе така ясно и озарено от неочакваната страст, че в един миг Филип затаи дъх, за да го наблюдава. В нежните ѝ черти нямаше нищо лекомислено или фалшиво. Само чиста, неподправена всеотдайност — нейният подарък за мъжа, когото обичаше.

Но след това желанието победи разума. Ритъмът на движенията им ги съедини в съвършен екстаз, те заедно достигнаха върха и Клер несъзнателно простена.

Останала без сили, тя се отпусна върху Филип чезнеща, сляла се в едно с този мъж, който, изглежда бе другата половина от живота ѝ.

Тя почувствува, че в очите ѝ напират сълзи и остана неподвижна, за да не ги забележи той. Смесицата от слабост, блаженство и

отчаяние, която гореше зад миглите ѝ, бе нейната тайна. Отдели се от него едва когато напълно се бе овладяла.

В същия миг Филип подскочи нагоре проклинайки, и след това се отпусна отново. Карузо, който бе подушил бедрото му с влажната си муцуна, обидено се отдръпна.

— Какво... по дяволите?!

Клер се разкиска и тихичко примами Карузо към себе си. Отмъщаваше си за преди малко.

— Мога ли да ти представя моя домашен приятел Карузо? Единственият мъж, който ме обича без уговорки и който държи здраво сърцето ми в кадифените си лапи.

Филип се бе успокоил и се засмя.

— Предполагам, че защото никога не ти противоречи, а?

Незабелязано Карузо мина отново по средата и позволи на Филип да го погали зад ушите.

— Мъже — установи Клер примирено. — Така или иначе винаги държите един за друг, независимо дали сте с два или с четири крака.

И все пак тя се усмихваше, когато спусна крака от ръба на леглото и бавно се надигна. Изчезна в банята, без дори да погледне хаоса от дрехи. След бързия душ се обви в удобно синьо кимono, на чийто гръб заплашително се извиваше разкошно избродиран тигър. Един от подаръците на Жан от Япония. Мокрите ѝ коси бяха вдигнати назад с гребен, украсен с перли.

Влизането ѝ в кухнята, а не в спалнята послужи като стартов сигнал за Карузо. Той изскочи като ракета от ръцете на Филип. Когато се обърна с кутията с храна в ръка към паничката му, той вече беше там в положение на пълна готовност — съвършена картина на един беден, изоставен котарак на прага на гладната смърт.

— Да ти е сладко, хищнико — промърмори Клер, докато оглеждаше загрижено съдържанието на хладилника си. Нямаше кой знае какъв избор, но все пак можеше да приготви омлет с шунка, салата със сос „Рокфор“ и малко сирене.

Филип не вярваше на очите си. Изумлението му развесели Клер, но изводът, който той направи след яденето за момент я накара да онемее.

— Моите уважения. А ако се научиш да слагаш и юзда на острия си език, ще бъдеш наистина идеалната съпруга.

След пристъп на кашлица Клер най-сетне успя да проговори.

— Имам ли все още шанс за спасение?

Филип остана невъзмутим.

— Не казвам, че имам подобни буржоазни идеи. Само установявам фактите. Ти изглеждаш фантастично, можеш отлично да готвиш и в някои други отношения също не си скучна. Един добър мъж би могъл да издържи дълго време с тебе, ако не го отблъсне фаталната ти склонност към противоречия и досадна самостоятелност. Но ако говорим сериозно, има ли наистина някой, в чийто съвет се вслушваш?

— Да имам твоите грижи и парите на Рокфелер — отвърна Клер, докато хранеше Карузо с малки парченца шунка. — Молила ли съм те някога за изчерпателна информация относно твоята личност.

— Защо не? Моля: Филип Жак Равон, роден на 12 ноември 1952 г. в Брест, Франция. Посещавал основно училище, включително...

— Спри! — Клер го прекъсна с умолително вдигнати ръце. — Спести ми семейната хроника с бележки за училището и спортните ти успехи. Все едно, няма да ми разкажеш онова, което наистина ме интересува.

— И какво е то?

Клер замислено отпи глътка вино. „Дали да бъде откровена? Защо не. Какво би загубила?“

— Питам се, например, защо си губиш времето с една работа, в която нито имаш особен успех, нито пък можеш да очакваш кой знае какви постижения.

— Не искаш ли да ми обясниш по-точно какво имаш предвид.

Клер си играеше със столчето на винената чашка.

— Опитваш се да се измъкнеш, както и предполагам — иронизира го тя. — Е, все едно, запази си спокойно тайните за себе си.

— Всеки има това право, красавице моя. А ти например защо работиш като фотомодел, а не като адвокатка.

— Бързо реагираш. Защото имам нужда от пари и в момента не мога да намеря адвокатска работа. Случайно да познаваш някой симпатяга, който да се нуждае от талантива специалистка по международно стопанско право? След снимките ще бъда свободна.

— А защо прекъсна работата си при Делаи? — Филип също можеше да бъде упорит.

— Това, скъпи, е моето мрачно минало. Остави го на мира и не го изравяй отново.

Те мълчаливо се усмихнаха един на друг. Помежду им все още имаше много неизказани неща. И въпреки магията на взаимността, доверието бе още далече. Физическото привличане, което изпитваше към Филип, плашеше Клер. Не ѝ харесваше да бъде беззащитна, да губи контрол върху себе си. По-добре щеше да бъде никога да не бе го срещала. Първоначалният флирт се бе превърнал много бързо в игра с огъня.

Клер стана и започна да прибира чиниите. Филип я хвана за ръката и я привлече към себе си.

— Домакинските ти способности нямат чак такова значение, Клер. Какво ще кажеш, ако си допием виното в тази хубава зелено-бяла стая, където се намира чудесното голямо легло.

— Ти си невъзможен — протестира Клер, но позволи на Филип да целуне пулсиращата веничка на шията ѝ и ръцете му да се изгубят в разреза на кимоното. Не можеше да го отрича повече — тя наистина беше изгубена още в мига, в който той я докоснеше.

6.

Пронизителният равномерен звук на будилника бе колкото неприятен, толкова и досаден. В полусън Клер се зави през глава, сви се на кълбо и се престори на мъртва. Щом като Филип е бил толкова луд тайно да навие часовника, значи трябва да изключи сам този инструмент за мъчения.

Никакво движение до нея обаче не подсказа, че той би предприел нещо подобно. Клер се предаде с въздишка. Протегна ръка изпод възглавниците и опипа малката масичка, където обикновено стоеше будилникът. Напразно.

Едва когато тихо проклинайки се опря на лакът и примигвайки се огледа, разбра причината за неуспешното си търсене. Будилникът бе поставен на лист хартия върху празната възглавница до нея. Къде беше Филип? Последно си спомняше, че бе заспала в ръцете му.

Объркана, тя разтърка очи и грабна съобщението. Лист, откъснат набързо от бележник. Прочете го два пъти, преди да разбере смисъла.

„Скъпа моя, изчезвам, преди да си се превърнала от прелестна любовница в сутрешна вещица, която ме замеря с пантофи. Благодаря за пържените яйца и всичко останало. Ще те взема в обичайното време. Филип.“

— Но това е...

Клер внезапно млъкна. Какво бе наистина? Подлост? Не, това не бе точната дума. По-скоро предпазливата реакция на мъж, на когото вече са се случвали най-различни неща. Едно трябваше да се признае на Филип Равон. Той също правеше своите грешки само веднъж.

Карузо, който бе минал в края на леглото се надигна с внушителна прозявка.

— Карузо, стари приятелю, умната Клер Белмон май пак се оказа в небрано лозе. — Тя гледаше своя четириног домашен приятел с отсъстващо изражение. — Знаеш ли, че обичам този плейбой? Но бог да ме пази, ако той някога научи за това. Сигурно ще се опита да ме води за носа и ще пропилее и последните франкове от сметката ми.

Изглежда блестящо, но е повърхностен и единственото нещо, което го интересува са удоволствията. Мама би подскочила от ужас, ако научи. Филип е точно този тип мъже, от които тя искаше да ме предпази.

Карузо измърка така, че космите по брадата му настръхнаха. Ако зависеше от него, Клер можеше още известно време да продължи наблюдението на обърканите си чувства. За съжаление, тя твърде рано според него си спомни, че Жан очакваше своя екип на работа точно в девет.

Място на снимките днес беше неговото ателие близо до Женевското летище в Коантрен.

Само след четвърт час Клер вече чакаше на улицата. На ръката ѝ бе праметнат коженият костюм, в който я бяха снимали вчера. Неочакваната поява на Пиер Делаи и намесата на Филип ѝ бяха попречили да се преоблече. Дано да нямаше неприятности заради този пропуск. Тоалетите като този скъп костюм бяха наети само за периода на снимките и трябваше да се пазят грижливо. Обикновено стилистката бдеше строго да се спазват предписанията.

Клер възнееше на студения вятър, който духаше тази сутрин. Заплашителни дъждовни облаци затъмниха небето. Тя загърна плътно раменете си в блузона и се опита да открие нещо положително в идващия ден.

Напразно. Когато червената спортна кола профуча край ъгъла, вече валеше от няколко минути и търпението на Клер се бе изчерпало. Тя бе твърде заета да прикрива сакото и кожената пола от дъжда, за да се замисли как да поздрави Филип след изминалата нощ.

— Най-последно — измърмори и разтвори вратата на колата. — Дано да не останат петна от водата, защото иначе Сузи ще е следващата от екипа, която ще напусне.

Филип бе раздразнен. Надявал се бе на друг поздрав след часовете, прекарани заедно. Клер не забеляза, че очите му потъмниха, а бръчиците покрай устата му се очертаха по-ясно.

— Какъв чудесен поздрав, Клер — подигравката в гласа му бе съвсем неприкрита. — Както виждам, ти отново си в обичайния стрес. Мъдро постъпих, като си спестих „слънчевото“ ти настроение при ставане от сън.

Клер почувствува, че се изчервява. Стисна устни и не продума, докато нагласяше дрехите на задната седалка и си слагаше колана.

Защо в негово присъствие винаги говореше не това, което трябва. Нима той не разбираше притеснението ѝ, с което връщаше костюма? Как трябваше да обясни причината за станалото? „Съжалявам, но губя разсъдъка си, щом Филип Равон ме докосне?“

Шушукането и приказките в екипа бяха без значение за него, но не и за нея. Тя мразеше да бъде център на внимание, но подозираше, че днес ще се случи точно това.

Не се излъга. Не бяха направили и три крачки в ателието, когато Шарис се втурна към тях. Една ядосана Шарис, която напълно бе изгубила обичайното си непоклатимо спокойствие.

— Клер! Най-сетне! У тебе ли е? Да не си полудяла просто ей така да си го занесеш вкъщи? Жан не е на себе си.

Клер не разбираше нито дума. Е, не беше проява на особен професионализъм да се прибере с дрехите, с които бе снимана, но не беше очаквала чак толкова голямо внимание по този повод.

— Успокой се, Шарис. Ето го костюма. Съжалявам, че го задържах. Просто бях забравила.

Шарис я изгледа така, като че ли през нощта ѝ бяха порасли рога.

— Кой говори за тези глупави парцали? Дай ги на Сузи и ги забрави.

— Но ти толкова се ядосваш за тях.

— За тях? — Шарис прокара пръсти през косата си и Клер видя, че тя трепереше от нерви. — Става дума за часовника.

— За часовника? — Клер просто не разбираше какво искаха от нея. Филип стоеше наблизко. Гледаше я някак особено.

— Часовникът, който Жан фотографира вчера, скъпа, — измърка той така мило, както Карузо едва ли би могъл. — Ти го задържа на ръката си, също както и дрехите.

— Часовникът...

Клер повтори думата и почувствува, че най-лошите ѝ предчувствия се съгъстват в ужасна реалност. Вдигна лявата си китка и широкият ръкав на тъмнозеления блузон се плъзна надолу. Кожата бе светла, леко загоряла, а на малката ръка с тънките пръсти нямаше никакви украшения. Нито пръстен, нито гривна, още по-малко часовник.

— Моля те, дай ми го — настоя Шарис. — Ако веднага го поставя в касетката обратно, можем да забравим случая без излишни

неприятности. Разбирам, че вие сте забравили нарежданията.

Клер трябваше да се изкашля, преди да произнесе някакъв отговор.

— Шарис, нямам понятие къде е часовникът...

Нито Филип, нито Шарис взеха думите ѝ на сериозно.

— Ясно, ти се разхождаш с един уникат от платина и титан и дори не си спомняш къде си го оставила, когато си си мила ръцете. Правилно ли те разбирам?

Клер щеше да се разплаче всеки момент. Поне Филип трябваше да ѝ вярва. Не се бе отделял и за секунда от нея.

— Наистина не зная какво смешно намирате и двамата в това — въздъхна тя. — Нещата стоят така. Носех часовника, когато Жан завърши снимките. Като че ли това е всичко, което знам със сигурност. После нито съм го виждала, нито съм мислила за него.

Шарис побледня под слънчевия си загар.

— Да не искаш да кажеш, че си го загубила?

Клер колебливо кимна.

— Така изглежда...

— Глупости — намеси се Филип. — Такова украшение не се губи. И не се забравя просто така.

Наранена, Клер избегна погледа му. Чак толкова лесно не беше забравила „за всичко“. Все пак той беше този, който я бе съблякъл. И то по начин, който я бе накарал да забрави и доста други неща.

— Но ти — започна тя, но млъкна веднага, защото Жан се намеси в разговора.

— Наистина, Клер, ако не ми беше сестра...

— Какво тогава? — възмути се тя. — Би ли повярвал, че съм заложила проклетото нещо, за да си платя наема? Какво искаше да кажеш с тази ужасна заплаха. И сама зная, че това е невероятна катастрофа, но и да ме убиете, нямам понятие къде е часовникът. Зная само, че за последен път го видях по време на снимките, след това имам бяло петно в паметта.

Жан се свлече върху едно режисьорско столче, поставено наблизко. Сякаш за миг се бе състарил с десет години.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! А какво ще кажеш за това ти, Филип? — Най-сетне той намери жертва за своя гняв. — Смяташ ли, че е много хубаво да ухажваш сестра ми, вместо да си

гледаш работата както трябва? Ти трябваше всяка вечер да прибираш тези неща в сейфа, като грижливо ги преброяваш. Мислех, че ще получа удар, когато снощи видях касетката отворена във фургона. Взех я със себе си, защото не знаех къде е. И когато сутринта искахме да започнем снимките, Шарис откри, че платиненият часовник липсва. Такава гадост!

— Проклятията няма да ни доведат доникъде — разумно отбеляза Шарис. — Нека логично обсъдим нещата. Я елате всички в офиса.

Офисът на Жан бе едно претъпкано странично помещение, в което посетителите първо трябваше да разчистят столовете, за да има къде да седнат. В момента представляваше специална изложба на изделията на „Селект“. Клер се усмихваше от всички стени, дори и от пода. Но никой не погледна снимките.

— Значи Клер, ти си тръгна гримирана — започна Шарис своя разпит. — Накъде?

— Към къщи — отговори откровено Клер. — И за да не ме врънкаш като полицай, Филип беше с мен.

— Филип?

Жан произнесе само тази дума, но Клер без усилие можеше да си представи какво би последвало. Все пак той си бе направил труда да я предупреди именно по отношение на този мъж. Предупрежденията му бяха отишли на вятъра и това едва ли можеше да повдигне духа му.

— Кога отново напусна жилището си? — продължи Шарис.

— Тази сутрин.

— И не е възможно часовникът да е паднал някъде? Да не се е изхлузил при събличането и сега да се въргаля по пода?

Шарис съзнателно избягваше да поглежда към Филип, за да предпази разсъжденията си от всякакво двусмислие, но въпреки това Клер се изчерви като ученичка. Упорито отметна русата си грива назад.

— Откъде да знам. В края на краищата не пълзя под мебелите, когато трябва да ставам в седем часа.

— Какво ще кажеш, ако сега отидете с Филип в жилището ти и го потърсите основно?

— А днешните снимки?

— Ще изтеглим напред снимките на другите часовници — обясни Шарис. — Няма да вдигаме шум, преди напълно да сме си изяснили положението. Все пак имаме още пет дни на разположение, а Филип, който отговаря за целостта на колекцията, също е замесен в тази история.

За първи път Клер потърси погледа му. Но със същия успех би прочела мислите на месинговия Буда, който стоеше като талисман на бюрото на Жан. Филип Равон се усмихваше. Услужливо, очарователно и абсолютно непроницаемо. Какво ставаше с него?

— Означава ли това, че не бива да съобщавам за загубата?

— Точно така — Шарис вече се бе овладяла напълно. — Или искаш да изгубиш работата си? Какво мислиш ще стане, ако историята се разчуе?

— Ще го преживея някак — вдигна рамене Филип и стана. — Е, хайде да вървим да преровим твоето жилище. Идваш ли, Клер?

Като дресирано кученце тя последва заповедта, а брат ѝ гледа дълго и втренчено вратата, която се бе затворила след тях двамата.

— Нямам абсолютно никакво доверие в този тип, Шери.

Както винаги Шарис остана външно напълно спокойна:

— И защо?

— Трудно ми е да обясня. Просто някакъв инстинкт. Той лъже. Поради някаква причина той лъже.

— А не си ли просто ревнив, защото той спечели малката ти сестричка.

— При Клер той ще строши блестящите си зъби. Тя е твърде разумна, за да хлътне по него.

— А Пиер Делаи?

— Това е причината да съм толкова сигурен. Втори път няма да се подведе по атрактивната фасада. Клер се учи бързо, можеш да ми вярваш.

Шарис натрупа нетърпеливо пощата, списанията и негативите върху бюрото на Жан.

— Жан Белмон, изглежда, че любовта за тебе е нещо, което се научава с няколко урока във вечерен курс.

— Ей, Шери, защо си така язвителна към мен? Да не би и ти да си хвърлила око на този плейбой с неговата спортна кола? Не прави грешки — той не е човекът, който ще те накара да се разтопиш.

Шарис Едмон с мъка потисна думите, които искаше да изрече. Гласът ѝ прозвуча глухо и неестествено, когато гневно прекъсна разсъжденията му.

— Защо пък трябва да знаеш кой мъж е подходящ за мене, Жан? Ти разбираш от жени, колкото слон от класически балет.

— Изобщо не разбирам защо си толкова кисела. Наистина ти мисля доброто, Шери.

— И трябва дори да съм ти благодарна, нали? — С разтуптяно сърце тя за миг задържа в ръката си статуетката на Буда и отново я постави на мястото ѝ. — Имаш късмет, че майка ми ме е възпитала добре, скъпи Жан. Никога няма да научиш, че само преди миг беше на косъм от смъртта. Но престани най-сетне да се представяш за мой благодетел. Защото съвсем не си! Точно обратното. По всяка вероятност ти си последният житейски удар, който скоро ще ме довърши.

— Но, Шери, само не ме напускай сега!

— „Но, Шери“ — имитира го тя през рамо. — Защо не се хванеш най-после за работа, вместо да ми държиш речи. Все пак има някаква вероятност Филип и Клер да намерят часовника и да продължим в предвидения срок, велики маестро.

Жан реши да запази съмненията за себе си и да не противоречи повече на Шарис. Ако тя наистина имаше слабост към красавеца от рекламата, по-добре бе той да не споделя подозренията си. Всички жени около него ли бяха ослепели? Какво толкова имаше у този Равон, че и Клер, и Шарис пърхаха наоколо като пеперуди около лампа?

При това той нямаше особено добро мнение за вкуса на Клер към мъжете. Но Шарис? Усърдната, самоуверена Шарис Едмон. Мисълта, че тя може да се увлече по някакъв лустросан тип като Филип Равон го накара да изпадне в душевно състояние, което не бе много далече от ревността. Едно толкова особено чувство...

— Нищо. Трябва просто да се е изпарил. — Клер стана от пода, където бе коленичила и духна един паднал кичур от челото си. — Вече нищо не разбирам. Преобърнахме изцяло колата ти, претърсихме всяко ъгълче от жилището — нищо. Нищо, освен потискащия факт, че може би по-често трябва да посягам към прахосмукачката.

Филип се отпусна като че ли успокоен в едно кресло.

— Може би търсим напразно — предположи той. — Ако часовникът е откраднат, ясно е, че няма да го намерим.

Клер замислено смръщи чело.

— Откраднат? Глупости. Кой би могъл да ме окраде? Крадецът би трябвало да знае, че точно тази вечер ще забравя да се преоблека.

Филип я погледна мрачно.

— Нямам представа. Да не си разказала на някоя приятелка за сегашната си работа?

— Кога? Всяка сутрин ставам при изгрев-слънце и съм заета, докато вече не си усещам краката. Мислиш ли, че напоследък съм се срещала с някой друг, освен колегите от екипа?

Не можеше да разбере дали Филип ѝ вярва. Той само вдигна рамене и се усмихна. Но Клер забеляза, че усмивката му не беше особено сърдечна.

— Е, не вярвам съзнателно да си издала тази информация. Може би из бранша са надушили с какво се занимава в момента Жан. Все пак е доста интересно.

Клер си спомни разговора с брат си за крадените копия. Филип имаше право. Но имаше и нещо друго:

— Да предположим, че си прав. Каква полза има конкуренцията на „Селект“ от един-единствен часовник? Нали става дума за цяла колекция?

Филип се изправи и започна неспокойно да се разхожда из стаята.

— Знаеш ли какво значи „горски цар“?

Клер притвори клепачи.

— Какво означава това? Да не ми правиш тест за обща култура. Доколкото знам, „Горски цар“ е едно стихотворение.

— Правилно. Но „горски цар“ е и понятие от автомобилната индустрия. Нов модел автомобил, на който за пробните изпитания се слагат фалшива броня и калници, се нарича „горски цар“. В преносен смисъл при тази поръчка за рекламни снимки „Селект“ е скрила истинската перла между много „горски царе“.

— Нищо не разбирам.

— Не е толкова сложно. Новият часовник на „Селект“: сензацията, с която тази фирма иска да заличи пазарните предимства

на „Картие“ и „Ролекс“, е именно платиненият екземпляр, който изчезна. Разбира се, всички други часовници са също прекрасни и скъпи, но никой не би се наел да ги произвежда в големи серии. Подобно нещо е възможно само при часовник, изработен изключително от благородни метали. Не намираш ли за странно, че от десетте часовника е изчезнал именно този?

Клер го погледна втренчено. Сега той като че ли повече се забавляваше, отколкото се вълнуваше.

— Ти твърдиш, че крадецът съвсем точно е знаел какво да търси?

— Точно така.

— Остава само въпросът, кога е бил откраднат часовникът. Кой може да го е направил? Трябва да е някой от екипа. Самата мисъл за това е отблъскваща.

Филип пхна ръце в джобовете си.

— Е, не съм детектив. И честно казано, снощи и нощес бях доста разсеян...

Клер прехапа устни и нервно стисна ръце. Точно сега не искаше да ѝ припомня изминалата нощ. Имаше ли изобщо нещо, на което Филип да гледа сериозно? Та нали и неговото съществуване беше заложено на карта? Той отговаряше за охраната. Вероятно знаеше, че агенцията ще го изхвърли, ако не намереха часовника.

Следващата мисъл дойде от само себе си. Клер почувствува, че изстива цялата. Сърцето ѝ почти спря. Имаше само една причина за спокойствието на Филип! Той съвсем точно знаеше какво се беше случило. Той самият бе крадецът! Просто бе взел часовника със себе си. Човекът, когото обичаше, бе престъпник! С усилие тя се опита да се овладее и да мисли за обикновени неща.

— Искаш ли кафе? Може би все пак ще ми хрумне нещо.

Съгласието му ѝ даде възможност да изчезне в кухнята. Размишляваше трескаво. Всичко съвпаднаше напълно. Недостатъчната квалификация на Филип за тази работа, която той бе поел вероятно само за да направи страхотния си удар. После естествено нямаше намерение да работи в рекламния бранш. Можеше да изчезне, след като изгодно продаде плячката си. Шампанското по обяд, финесът, с които я бе накарал да го покани на вечеря. Вечерта, нощта, дори подигравателната бележка, която намери сутринта. Докато тя бе спала, той бе имал достатъчно време да претърси жилището и да вземе

часовника. Ако съществуваше свидетел, това бе само Карузо, но за съжаление той не можеше да говори.

— О, боже, какво да правя! — шепнеше Клер, докато ръцете ѝ механично посягаха към кутията за кафе. Колкото и логични да бяха съвпаденията, нямаше и помен от някакво доказателство. И искаше ли изобщо такова доказателство?

— Ей, малката, да не би да береш кафето в Бразилия, или пък вече не можеш да намериш и машинката?

Тя се стресна като че ли я бяха хванали да върши нещо нередно, промърмори някакъв отговор и най-после наля водата. Филип се бе облегнал на рамката на вратата и мълчаливо я наблюдаваше.

Той също бе потънал в мисли, които биха накарали Клер да онемее, ако узнаеше съдържанието им.

Филип Равон забеляза много добре, че ръцете ѝ трепереха, че бе неестествено бледа и с усилие скриваше нервността си.

Тази нощ той действително бе претърсил малкото жилище, преследван от любопитните погледи на Карузо. За съжаление, без никакъв резултат. Където и да бе скрила Клер часовника, той не го намери.

Но бе абсолютно сигурен, че тя бе донесла часовника със себе си. Клер бе онази брънка във веригата от доказателства, която досега му бе липсвала. И защо, по дяволите, сега стоеше тук и я гледаше, вместо да я предаде на полицията и най-сетне да приключи тази история.

Съвсем обикновен въпрос, на който можеше да си отговори, без да разсъждава дълго.

„Ти обичаш тази лекомислена, прелестна кокошчица, която сигурно няма и представа с какъв гангстер се е забъркала. Клер Белмон е вече в мислите ти, в сърцето и в кръвта ти. Тя е проблемът, който усложнява и обърква всичко. Можеш да я напердашиш, но не и да позволиш да я арестуват...“

— Можеш ли да ми обясниш защо някой би извършил подобно нещо? — поиска да узнае Клер и му подаде чашата с кафето. — Толкова е подло. Само като си помисля какво ще означава за Жан. Поръчката ще пропадне, ще пострада и името му като фотограф.

Една отчаяна молба. Какво очакваше? Той да бръкне в джоба си, да извади часовника и да каже: „За тебе, скъпа, ще стана дори честен

човек“.

Горчивата усмивка на устните ѝ бе отправена към самата нея и собствената ѝ глупост. Защо непрекъснато си правеше илюзии за мъжете, които обичаше? Защо не можеше да разпознае мошеника още щом заговореше с него. Все пак в професията си нямаше подобни проблеми. Но там не се намесваха лични чувства.

Филип си изгори езика с горещото кафе и преглътна една ругатня. Бе толкова погълнат от вида на Клер, че дори не погледна надолу, когато Карузо умолително се отърка в краката му. Котаракът, който преди това бе направил същия неуспешен опит при Клер, се отказа и обидено се оттегли в банята.

Клер погледна Филип. Колко го обичаше, този проклетник! Дори откритието, че е обикновен мошеник, не можеше с нищо да накърни чувствата ѝ. Сигурно си бе изгубила ума.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, изобщо няма да мога да се съсредоточа — прошепна Филип дрезгаво.

Клер дори не разбра кой от двамата бе направил първото движение. Съзнаваше само, че са се прегърнали и, че се целуват с някаква дива страст. Може би любовта щеше да вразуми Филип. Може би все някога ще разбере, че тя му е мислила само доброто.

Филип вдъхваше нежното ухание на сандалово дърво от току-що измитата ѝ коса и проклинаше собствената си слабост. По дяволите „Селект“ и всички изпипани планове! Най-важното беше нищо да не се случи на Клер.

7.

— Къде е Жан?

Клер погледна въпросително Шарис Едмон.

— Къде е Филип?

— Нямам представа.

— Виждаш ли, и при мен е така.

Шарис направи път на Клер в офиса на Жан и се подпря на претрупаната маса.

— Той искаше да изтегли напред предметните снимки, но после промени решението си и изпрати всички вкъщи. От два часа го няма и се чудя дали трябва да го търся, или пък да обявя, че напускам.

Клер я погледна смаяна.

— Но защо?

— Защото той е едно дърво без разум и без сърце. Сега пък смята, че съм влюбена във Филип Равон. Смешно е дори да се говори за това...

— Мъже — въздъхна Клер със сестринска привързаност. — Сигурно трябва да го удариш с камерата по главата, за да разбере най-сетне, че коленете ти омекват само като го видиш да влиза в стаята.

— Може би ще го направя някой ден — промърмори мрачно Шарис. — А тебе къде те стяга челикът? Не си намерила часовника, нали?

— Откъде знаеш?

— Е, знам колко е две и две. По принцип има само един шанс за всички ни.

— И той е?

— Трябва да продължим да работим, като че ли нищо не се е случило и да се опитаме да открием виновника. Сигурна съм, че е човек от екипа. — Шарис не забеляза, че Клер пребледня още повече. — Опитвах се да направя един списък. Трябва да е някой, който спешно се нуждае от пари или пък живее по-нашироко, отколкото позволяват възможностите му.

Пред очите на Клер се появи италианската спортна кола на Филип. Почувствува, че дланите ѝ се навлажниха.

— Може пък да откриеш нещо — промълви тя пресипнало. — Какво мислиш да правиш, ще уведомиш ли полицията?

Шарис вдигна рамене.

— Ще зависи кой е. За Жан и за поръчката ще е най-добре, ако сами си оправим нещата. Не искам разправии с полицията.

— Всичко за Жан. — Клер се усмихна тъжно. — Мислиш ли, че някога ще забележи колко го обичаш?

Шарис замълча и Клер разбра, че тя не искаше да обсъждат тази тема. Преди мълчанието да стане тягостно, тръгна да си върви.

— Окей, обади ми се, ако имаш нужда от мен. Вкъщи съм. Предполагам, че Филип Равон ще бъде въодушевен от предложението ти. Когато преди му споменах да съобщим на полицията, той едва не припадна.

Макар че подобна идея противоречеше на характера на Клер, на чувството ѝ за справедливост и на почтеността ѝ, тя с нищо не възрази. Надеждата, че нещата можеха да се обърнат към добро, беше просто абсурдна, но не можеше да се прости с нея.

Шарис не отговори. Облегна се на бюрото и потъна в съзерцание на подпряната на стола маратонка, която някога е била бяла. Чувството, че е наблюдавана, наруши вгълбеността ѝ. То се появи неочаквано и тя вдигна поглед.

— Жан...

Откога ли стоеше там? Защо лицето му изглеждаше така странно?

— Пак ли се е случило нещо?

Шарис бързо се изправи, още веднъж готова за най-лошото.

— Къде беше през всичкото това време?

Жан се приближи.

— Ходих...

— Наистина необикновено занимание за един американец. — Шарис се скри зад иронията. — И какво те кара да вършиш такива неща?

— Яростта. — Жан изглеждаше неспокоен. — Студена ярост...

Заклецена между него и бюрото, Шарис се опита поне външно да запази спокойствие.

— С гняв няма да промениш нещата, Жан. Приеми моето предложение. Нека продължим да работим, като че ли нищо не се е случило. Ако Равон се включи в играта, имаме шанс да изясним нещо, преди „Селект“ да са научили.

— Кой говори за този глупав часовник. Бесен бях и си мислех, че защитавах Равон, защото си влюбена в него.

Шарис предпазливо си пое дъх.

— А сега вече не го ли мислиш?

— Вие имахте любезността да оставите вратата отворена. Клер и ти...

— О! — Шарис почувствува, че се изчервява като смутено девойче.

— През тези два часа открих, че не съм толкова бесен, колкото ревнив, Шери...

При тези думи Клер успокоена напусна мястото, от което подслушваше. Тя бе изпратила Жан в офиса с недвусмислен жест, след като се сблъска с него в коридора.

Потисна спонтанната си завист и излезе от ателието. И Жан и Шарис заслужаваха малко помощ от съдбата. Както и да приключеше историята с изчезналия часовник, тя не би могла да промени чувствата им един към друг.

Клер, напротив, трябваше да избира между това да се примири с бягството на Равон в чужбина или пък да го посещава в затвора. В този момент нито една от двете възможности не ѝ се виждаше особено желана.

Когато телефонът извънтя, Клер лежеше във ваната, потънала в пяна. С една не особено изискана ругатня тя се изправи и намокри Карузо, който както винаги лежеше на пухкавото килимче пред ваната.

С невероятен скок той се отдалечи на безопасно разстояние, докато краката на Клер оставяха мокри следи към телефона.

— Кой е, моля?

Не повярва на ушите си, когато чу непознат мъжки глас да казва:

— Клод Серто, доктор Белмон. Ръководя правния отдел на „Селект“.

О, небеса! Всичко беше свършено. Някой е подшушнал на „Селект“ и сега полицията щеше да дойде. Клер стисна слушалката и

затърси трескаво някакво оправдание, някакъв аргумент, но този Серто изобщо не ѝ даваше думата.

— От колеги разбрах, че търсите работа, госпожо.

— Какво? — Добре ли чуваше?

— Както сигурно знаете, фирмата ни има намерение да завладее американския пазар и една млада колежка, която има не само американско гражданство, но и е учила в Щатите и говори перфектно нашия език, би била подходящ сътрудник за правния ни отдели.

Клер се изкашля.

— Означава ли това, че ми предлагате работа?

Серто се засмя.

— Да речем, че ви предлагам да дойдете на един разговор при мене, заедно с документите си, госпожице. Ако успеем да се споразумеем, напълно е възможно да ви предложим трудов договор. Предполагам, че знаете адреса на бюрото ни в Женева? Можете да ми посочите някакъв срок, когато ще имате време...

Бе просто невероятно! Назначение! След всички напразни опити и разговори най-после отново истинска работа. Работа като адвокат, а не като ефектно нагласена фотографска кукла, при която е все едно дали в главата ѝ има пълен вакуум или не. Клер пое дълбоко въздух и в същия миг настъпи отрезвяването.

Господата от „Селект“ едва ли биха желали адвокатка, която бе достатъчно глупава, за да се остави да ѝ откраднат най-новия прототип на техния пазен в строга тайна продукт. Избухването на скандала бе въпрос на дни, а с него щяха да пропаднат и шансовете ѝ за нов живот.

Мълчанието ѝ бе разтълкувано по съвсем различен начин.

— Разбирам, че обаждането ми ви изненада, доктор Белмон. С удоволствие ще ви дам възможност да помислите. Да се уговорим така. Ще се обадите на секретарката и ще ѝ кажете кога ще дойдете на разговор. Ще се опитам тогава да бъда на разположение. Виждате, че предложението ми е съвсем сериозно. Обмислете го на спокойствие. Може да бъде интересно и за двете страни.

Събеседникът ѝ от другата страна на линията отдавна бе приключил разговора с един приятелски поздрав, а Клер все още държеше слушалката в ръка. Какво чувстваше? Радост? Надежда? Недоверие? От всичко по малко. Какво можеше да направи, за да осъществи тази уникална възможност?

Клер потрепери. Мократа ѝ кожа настръхна и тя се върна в действителността. Изтича в банята и отново се мушна във ваната. Приятното спокойствие обаче бе изчезнало. Какво трябваше да направи? Възможно ли бе да говори с Филип? Можеше ли да се опре на доброто, което с положителност се криеше у него?

И все пак какво можеше да го накара да се откаже заради нея от големия си удар, който сигурно бе планирал отдавна? Трябваше да знае какво изпитва той към нея.

Любов? Трудно бе да се каже. Та нали тя самата след първата нощ си бе забранила категорично всякакви клетви и любовни обяснения. Как можеше сега да го пита за това.

Спомняше си часовете на нежност, които бе прекарала с Филип. Не бе далеч от мисълта за едно общо бъдеще. Ако тя си намереше място като адвокат, а Филип вложеше малко повече усърдие в своята работа, сигурно щяха да имат достатъчно пари, за да живеят. Но щеше ли той да го иска?

8.

Сигнално червената спортна кола стоеше на мястото, забранено за паркиране на улица „31 декември“, а двамата мъже на предната седалка бяха потънали в сериозен разговор. Филип Равон избягваше погледа на своя сивокос придружител.

— Повече не можем да чакаме, Филип! Знаеш, че ще имаме страхотни проблеми, ако накрая все пак прибегнем до полицията.

Филип нервно прекара ръка през тъмните си коси.

— Ясно ми е, Жак. От друга страна, ти бе съгласен да се заема с нещата така, както аз смятам за добре. Според уговорката ни, остава една седмица време. Мисля, че ми дължиш спазването на този срок.

По-възрастният се загледа към Женевското езеро през предното стъкло на колата.

— Заложили сме много пари. Пари, които никой не иска да изгуби без причина.

— Аз съм заложил нещо повече от пари, Жак. Не бих те молил за помощ, ако виждах някакъв друг начин...

— Аз...

Той искаше да каже още нещо, но млъкна и се наведе през защитното стъкло. Една тъмносиня лимузина изви откъм кея „Густав“ и спря точно до групичката на екипа на Жан, която се бе събрала там. Филип напрегнато наблюдаваше какво ще се случи.

— Погледни, Жак! Това е колата на Пиер Делаи. Значи имах право! Слизай, Жак. Вземи си такси. Ще се видим в обичайното време. Може би дотогава ще зная много повече.

Филип включи мотора. Предположенията му се потвърдиха. Тъничката фигура на Клер се отдели от групата и се приближи до колата. Дори и от това разстояние Филип усещаше блясъка на косите ѝ. Днес тя носеше зашеметяваща рокля от черна блестяща материя, която я обгръщаше като трептящо сияние. Вечерна рокля, която ѝ позволяваше да прави само съвсем малки крачки, но затова пък подчертаваше идеално фигурата ѝ. С разпуснатите руси коси, силно

гримираните устни и смелото си деколте, тя бе самото изкушение. Групата зяпачи, които с интерес наблюдаваха работата на Жан, изглежда, беше на същото мнение.

Филип нервно почукваше с пръсти по кормилото. Той направи усилие да насочи вниманието си от фигурата на Клер към шофьора на тъмносинята кола. Ето! Качи ли се Клер, или бе дръпната вътре? Трудно бе да се каже. Във всеки случай лимузината потегли със свистящи гуми и страничната ѝ врата се захлопна.

— Колко изпипано, господо — промърмори Филип през стиснатите си зъби. — Но не на мен тези номера, скоро ще се убедите!

Междувременно Клер гневно търкаше челото си. Неочакваният светкавичен старт на Пиер я бе накарал да полети напред и да си удари главата.

— Да не си полудял! Не сме в Дивия запад. Обърни веднага! По средата на работата съм и нямам време за такива шеги. Чуваш ли!

Виковете ѝ нямаха никакъв ефект. Тя видя само блясъка на белите зъби на фона на тъмната кожа, когато Пиер се усмихна ехидно. Усмивка, която уплаши Клер и накара сърцето ѝ да забие по-силно.

— Не се страхувай, скъпа — успокои я той хладно. — Искам само да говоря с тебе. Досега ти така упорито избягваше всяка среща с мен, че се наложи да прибегна до необичайни средства. Знаеш, че в любовта и във войната всичко е позволено.

Сега отново ѝ показваше обичайната си шармантна маска, в която тя някога наивно се бе влюбила. Магията обаче вече не действаше.

— Ние не сме в положение на любов — установи Клер незабавно. — Но войната може да ти бъде обявена, ако не ме върнеш веднага. Ангажирана съм като модел, а не като статистка във второразреден гангстерски филм. Всички ме чакат.

На Пиер това не му направи впечатление. Той се престрои на „Плас дьо порт“ в посока към моста „Мон Блан“.

— Скъпа, сигурен съм, че колегите ти ще се възползват от паузата. Имам нужда само от десет минути насаме с тебе. Искам за малко да ме изслушаш, без да се намесва тази горила, която не се отделя от тебе.

Горила? За кого говореше той? За Филип? Надменността му извънредно много раздразни Клер. За какво се смяташе Пиер Делаи?

За мистър Вселена, който само трябваше да махне с пръст и малката и глупава Клер веднага да дотича и да падне в ръцете му. Толкова ли беше глупав, че не можеше да разбере? „Не — коригира се тя веднага, — Пиер е всичко друго, но не и глупав.“ Нападението му сигурно си имаше съвсем конкретна причина. Но каква?

— Би трябвало да ти е все едно какви са мъжете около мене. Животът ми не те засяга повече — заяви му ледено.

С твърде висока скорост Делаи профуча по големия мост над Рона, която тук отново се отделяше от Женевското езеро. Погледът на Клер улови за миг фонтана, на чийто фон тя дълго бе гледала пред обектива на Жак един украсен със скъпоценности часовник-гривна.

— Още повече — продължи Клер с едва овладяна ярост, — че твоята глупава комедия на отвличането е типичен случай на ограничаване на личната свобода. Да не говорим, че изобщо не ми харесва мисълта да падна в реката от този проклет мост. Поне спазвай правилата за движение.

— Спокойно, ангел мой — утеши я Делаи и значително намали темпото. — Облегни се назад и се радвай на пътуването. Ако си мислиш да слезеш на следващия червен светофар, имай предвид, че колата ми е с централно затваряне и че си позволих да задействам тази играчка.

Волю-неволю Клер трябваше да се подчини. Прехапа устни и ядосано замълча. Вляво зад тях остана гарата на Карнавен и тя напразно мечтаеше полицията да ги спре за някакво нарушение и най-сетне да сложи край на нежеланото приключение.

Никой от тях не забеляза червената спортна кола, която ги следваше на постоянно разстояние. Нито натовареното движение на улица „Мон Блан“, нито обичайният хаос на улица „Лозана“ попречиха на преследването. Филип бе отчаяно решен да не позволи да го отклонят. През полузатворените щори на задното стъкло откриваше само очертанията на двете глави. Накъде ли отиваха? Към магистралата?

Клер се питаше същото, но за нейно голямо облекчение сега Делаи зави по Авеню дьо Франс и спря колата на паркинга пред парка Мон Рено.

— Нека поговорим, скъпа — обърна се той усмихнат към нея, а тя инстинктивно се отдръпна в най-отдалечения ъгъл на седалката.

— Намирам начина ти да ме принудиш да разговарям с тебе, меко казано, за странен — оплака се Клер. — Още повече, че знаеш адреса ми и телефонния ми номер. Можеше да си спестиш усилието да ме отвличаш. Едно обаждане щеше да бъде достатъчно, за да ти изясня моята гледна точка. Ние просто нямаме какво повече да обсъждаме.

— Изглеждаш наистина вълшебно. — Пиер като че ли не бе чул нищо. — Много по-красива и женствена, отколкото в твоите строги тъмни костюми.

Комплиментът не беше приятен за Клер. Тя изведнъж се почувства прекалено разголена в твърде тясната рокля, която подчертаваше всяка подробност по фигурата ѝ. Сега би се радвала да бъде във високо закопчано и по възможност по-широко палто.

— Спести си комплиментите. Няма ли най-сетне да дойдеш на въпроса, за да приключим по-скоро. Какво се крие зад твоето внезапно желание да си припомниш някогашната си слабост към мен?

Лекото трепване на очите му показва на Клер, че е на прав път. Не обичаше да го поставят на тясно.

— Преди не беше толкова рязка и неотстъпчива — каза той, но беше ясно, че така само се опитваше да печели време.

— Това беше, преди да мина през твоята школа — парира го Клер. — Не можеш да очакваш да вярвам на една твоя дума.

— Но трябва, Клер. Обичам те! Обичам те, скъпа!

И преди Клер да разбере какво става, той вече я беше взел в ръцете си и я целуваше трескаво.

Смаяна в първия момент, тя дори не се опита да се противи. Усецаше устните му по кожата си, а прегръдката му почти я остави без дъх. За миг всичко беше както преди. Уханието на одеколона на Пиер, нежното драскане на брадата му по кожата ѝ, устните, които се притискаха върху нейните, и галещите пръсти по шията ѝ.

Ново беше внезапното, едва поносимо отвращение. Нежеланието да бъде докосвана от ръцете и устните му.

Чувствуваше, че се задушаваше, а прегръдката постепенно се превърна в унизителен двубой. Когато дясната му ръка се плъзна към деколтето ѝ, тя събра последните си сили. С рязко движение се освободи и замахна с всичка сила.

Звукът от плесницата и отпечатъците от пръстите ѝ върху бузата му изненадаха и нея самата. За секунди Пиер остана неподвижен. Сега

той беше блед почти колкото Клер, а в очите му пламна такъв гняв, че в друг случай тя сигурно би се изплашила. В този миг обаче яростта ѝ надвишаваше неговата. Клер размахваше юмруци като дива котка.

— Веднага отвори вратата, иначе ще викам така, че ще се събере цяла Женева — нареди тя дрезгаво. Разперените ѝ ръце показваха, че е готова всеки момент да се нахвърли с нокти върху лицето му.

— Ще се разкайваш за това — изсъска Пиер, но натисна едно копче на арматурното табло, докато с другата ръка извади от джоба си снежнобяла кърпичка и демонстративно избърса устните си. Клер вече не разбираше какво изобщо беше намерила у него.

— Не ставай смешен, ти... — тя млъкна, защото във възмущението си не намираще думата, която най-дълбоко би го засегнала. Когато лявата му ръка се протегна към нея, тя вече се опасяваше, че е отишла твърде далече, но той само отвори вратата.

— Махай се!

— Нищо не бих направила с по-голямо удоволствие. — Клер изхвърча светкавично на улицата и с отвращение затръшна вратата зад себе си. Моторът изрева, прозорецът се спусна автоматично и край Клер прелетя черната вечерна чантичка, която държеше в ръка, когато Пиер я дръпна в колата. След това той даде газ и тежката лимузина изчезна от погледа ѝ.

Клер вдигна чантичката си и пое дълбоко въздух. Ама че се насади. В себе си нямаше нито стотинка за такси или за телефонен разговор. Тя се съмняваше дали някой от достопочтените женевски шофьори на таксита би я закарал при Жан в този тоалет. Но мисълта да върви посред бял ден пеша из града в тази предизвикателна рокля също не беше особено приятна. Какво, по дяволите, трябваше да направи?

От всички безобразия, които Пиер Делаи досега си бе позволил по отношение на нея, това бе наистина най-голямото. Клер не знаеше какво ѝ се искаше да направи повече — да се разридае отчаяно или истерично да се разсмее.

— Такси, госпожице?

Клер се завъртя на токчетата си и се втренчи в червената спортна кола като в съществуване от друг свят. Тя сънуваше! Не беше възможно! Всеки момент щеше да се събуди.

— Ей, какво има? Да не искаш да пуснеш корени тук?

— Филип — промълви най-сетне. — Откъде идваш?

— Просто ви следвах, красавице — съобщи ѝ той. — Само се питам какво ще трябва да направя, за да се качиш най-сетне.

Клер тръсна глава, като че ли да прогони обърканите си мисли, и най-после последва поканата му.

— Защо тръгна след мен? — поиска да узнае тя, след като седна.

— Както виждаш, съвсем е наложително някой да се грижи за тебе. Да не си се скарала с шикозния метр Делаи?

Защо той ѝ задаваше такива въпроси?

— Бих искала да знам какво те засяга това.

Филип остана напълно спокоен. Облегна се на седалката и се вгледа в нея с непроницаем поглед.

— Изобщо не ме засяга. Но видът ти показва, че едва ли сте си разменяли любезности. Пораздърпаният ти тоалет и неговото кавалерско отношение говорят достатъчно ясно за кавга и злополучен двубой. Какво те свързва още с Пиер Делаи?

Клер дръпна надолу сенника на стъклото пред себе си и огледа останките от своите някога елегантно подредени къдрици. Въздъхна дълбоко.

— Не искам да говоря за този господин, не разбираш ли? Пиер Делаи е минало. Приключено веднъж завинаги. И никакви продължения на романа.

— Нямам впечатлението, че той е приел този факт.

— Все ми е едно.

— Наистина ли се карахте само по сърдечни въпроси? Не мислех, че е толкова чувствителен.

Клер разтриваше пулсиращите си слепоочия с върховете на пръстите си и се питаше защо Филип я измъчва така. Упоритостта му я учуди и ядоса. Нима нямаха и по-важни проблеми, вместо да обсъждат Пиер Делаи!

— Остави ме на мира, Филип. Искам да забравя този тип и повече да не мисля за него.

С крайчеца на очите си тя забеляза, че бръчките край устата му станаха по-дълбоки. Видя, че и той прави усилие, за да остане спокоен. В движението, с което хвана кормилото имаше нещо гневно и напрегнато.

— Това не са празни приказки, Клер. Моля те, не се дръж като малко разглезено момиченце. Трябва да отговориш на въпросите ми. В противен случай наистина ще ме ядосаш много.

Клер отметна глава.

— Да не си полудял? Защо днес всички ми обещават само хубави неща? Пиер вярва, че се разкъсвам от разкаяние, а ти ме заплашваш с твоя гняв.

Филип очевидно се опитваше да съхрани последните остатъци от търпението си.

— Ще ми кажеш ли най-после какво искаше Делаи от тебе, твърдоглаво създание? Не забелязваш ли, че всичко е изписано на лицето ти? И че не си от хората, които могат да се впуснат в подобни тъмни афери без угризения на съвестта.

— Какво си въобразяваш? — избухна Клер.

Филип я хвана за раменете и я разтърси.

— Моля те да се вразумиш! Ти си в ужасен капан и всяка помощ може да ти бъде от полза. Само не бъди така упорита.

— Ей, я ме пусни!

Тя се освободи от ръцете му и посегна към малката чантичка, която още веднъж се беше озовала на пода. Вдигна неодобрително вежди, когато видя мръсните петна върху кадифето.

— Съмнявам се дали това луксозно нещо все още става за снимки. Междувременно Жан или се е хвърлил в езерото, или сериозно обмисля смяната на професията си.

— Клер...

Тя не желаше повече да разговаря с него. Не му отговори, а само си играеше със закопчалката на чантата. Филип взе ръката ѝ.

— Мисля ти само доброто. Аз...

Той замълча. Клер бе отдръпнала ръката си и при това неволно бе отворила чантата. Един тежък предмет се плъзна навън, падна върху роклята на Клер и оттам върху синия мокет на колата.

— Какво... — Тя онемя. Бе смъртнобледа.

Филип проследи погледа ѝ и в първия момент също изгуби дар слово. Мина цяла вечност, преди да се наведе.

— Е, мой безмълвен ангел, какво ще кажеш за това?

Саркастичният му тон извади Клер от вцепенението. Тя втренчи очи в искрящото стъкло със семплите стрелки, в нежно проблясващата

латинена гривна, чиято форма бе колкото опростена, толкова и изящна.

— Часовникът? — прошепна тя. — Как се е озовал в моята чанта, Филип?

Някакъв неясен звук се изтръгна от устните му, преди да успее да проговори.

— Ангел мой, ти наистина имаш нерви като въжета. Сега само кажи, че нямаш понятие как това бижу се е оказало в чантата ти.

— Но точно това казвам. — Клер го погледна умолително. — В чантата нямаше нищо, Филип. Абсолютно нищо, дори и носна кърпичка. Чисто декоративен елемент към роклята ми. Изключено е часовникът да е бил там през цялото време.

— Клер — Филип я хвана за китките и я погледна в очите. — Моля те, сега не съчинявай приказки. От самото начало ми беше ясно, че имаш нещо общо с изчезването на часовника. Той не би могъл да се изпари, без ти изобщо да забележиш. Моля те кажи ми истината! Трябва да го направиш, ако искаш да ти помогна.

— Коя истина? — Клер напразно се опитваше да подреди мислите си. Правилно ли го разбираше? Филип я подозираше, че е откраднала часовника? Но защо? Какво би могла да направи с него? И как доказателството за това изведнъж се бе оказало в чантата ѝ. — Не разбирам какво искаш от мене. Нямам представа как този часовник е попаднал в чантата ми. Нищо повече не мога да ти кажа. Зная само онова, което ти току-що видя.

Филип изведнъж се отказа и завъртя ключа на автомобила. Моторът изрева и той скоро се нареди в редицата коли по пътя за кея „Уилсън“.

— Така няма да стане, малката. Сега ще дойдеш при мене и ще изясним нещата на спокойствие.

— При тебе? Какво значи при тебе? — Клер имаше чувството, че постепенно полудява. — Трябва да се върна при Жан, не мога да го изоставя така.

— Ще направим голяма услуга на брат ти, ако успеем да се оправим в този хаос. В твоето жилище няма да си в безопасност. Съучастниците ти сигурно вече го наблюдават.

— Какви съучастници?

Днес тя вече бе обвинила Пиер, че я въвлича в лош криминален филм, но при Филип това подозрение се натрапваше още повече. Нима бе нейна вината, че всеки мъж, в когото се влюбеше, в крайна сметка се оказваше мошеник. Филип бе потънал в мълчание, тя също не каза нищо повече, докато той не зави към гаража на аристократичния хотел в Югендстил, където очевидно живееше.

Асансьорът ги заведе на петия етаж и Клер се зарадва, че никой друг не се качи. В момента изобщо не би могла да понесе любопитни погледи.

9.

„Хотелската стая“ на Филип беше един луксозно обзаведен апартамент, който според пресмятанията на Клер бе с няколко категории над неговите доходи. Оригинални платна с маслени бои, цветя в кристални вази, ориенталски килим и мебели, които очевидно бяха истински антикварни ценности. Не точно стилът, който би подходдал на небрежния маниер на Филип, но във всички случаи беше скъпо. Даже много скъпо. Как можеше да си позволи този лукс? От прозореца тя погледна просторната стоманеносива повърхност на езерото, която вятърът къдреше леко: Наблизо се намираше малкият остров Пиер дьо Нитон, а отдясно — огромният фонтан, любим обект на всички туристи в Женева. Визитната картичка на красивия град, от която Жан също не искаше да се лиши.

Звукът на отваряща се бутилка шампанско я накара рязко да се обърне. Филип вече наливаше пенливата течност в шлифовани стъклени чаши. Шампанско? Какво, за бога, можеха да празнуват днес?

— Да не искаш да ме напиеш? — изтърва тя първата мисъл, която бе минала през главата ѝ. Спонтанният смях на Филип не успя да я накара да се почувствува по-добре.

— Мислиш ли, че бих успял? — Той се усмихваше. — Струва ми се, че твоят инат не може да бъде победен дори от алкохола. Не, чисто и просто съм много жаден. За твое здраве, Клер. И за това, да разбереш, че лъжите ще те направят още по-нещастна.

За миг Клер се замисли дали да изпие шампанското или да му го плисне в лицето. Но си спомни доброто си възпитание и отпи една глътка.

— Лъжи? — повтори тя ѝ се огледа с критичен поглед наоколо. — Не мислиш ли, че тази тема подхода повече за тебе? Значи това е скромното жилище на един дребен чиновник. Кой са източниците на целия този лукс? За костюмите по поръчка и за ръчно изработените мокасини въобще да не говорим.

— Приемам го като комплимент, че ме разглеждаш толкова внимателно, Клер. Не съм и допуснал, че ти се замисляш за мен и моите доходи.

— Моля те, Филип, бъди сериозен. Ние двамата имаме един голям проблем, който трябва да бъде разрешен. — Клер си спомни за адвокатските си способности. — Не можем да върнем часовника на Жан просто ей така, сякаш е паднал от небето, за да си нямаме повече грижи. Нуждаем се спешно от една правдоподобна история. Преди всичко трябва да ми разкажеш дали вече си влизал в контакт с някого по този въпрос.

Сега за момент Филип онемя. Накрая промълви:

— Аз? Защо пък аз?

Клер остави чашата си и нетърпеливо отхвърли назад русите си къдрици.

— Окей, може би правя грешка като обсъждам с тебе този въпрос, но все пак ще поема риска. Стига вече театър, Филип! Противната сцена в колата не е в твоя стил. Ако искаш моята помощ, за да позагладиш поне малко нещата, ще я имаш само ако обещаеш повече да не се забъркваш в подобни истории.

Филип бързо отпи още една глътка шампанско, разхлаби вратовръзката си и разкопча горното копче на синята си риза.

— Правилно ли те разбирам? Значи мислиш, че аз съм откраднал този часовник?

Клер направи нетърпелив жест.

— Щом така направо ме питаш, разбира се, че го мисля. Но бих искала да знам защо след всичко, което се случи между нас, ти направи този толкова неуместен опит да прехвърлиш вината върху мен. — Очите на Клер се свиха в нейния котешки маниер, проблясвайки в зелено през черния туш на миглите.

— Може би нямам особен късмет при избора на мъжете си, но все още не съм изгубила способността си да разсъждавам логично. Ако искаш да бъда на твоя страна, не бива повече да се опитваш да ме изиграеш.

— Доверие срещу доверие — вметна Филип веднага. — Какво означава за тебе Пиер Делаи? Защо тръгна с него и изостави Жан и целия отбор. Какво беше чак толкова спешно?

Клер почти се задъха от възмущение.

— Можеш ли да си представиш, че бих се занимавала със спорт в този лъскав градински маркуч? Единственият ми избор бе или да се просна на пътя, или да се кача. Дърпали ли са те някога в потегляща кола?

Той още не беше убеден. Напротив, лицето му беше така мрачно, че Клер отстъпи крачка назад.

— Спиш ли още с Пиер Делаи?

— Това е вече върхът! — Клер почувства, че бузите ѝ пламнаха. — За каква ме вземаш?

Разкъсана между съмнението и гнева, тя отвърна на мрачния му поглед с искрящи от гняв очи. Ръцете ѝ несъзнателно се свиха в юмруци. Този арогантен човек наистина я гледаше така, сякаш възмуцението ѝ му се струваше преувеличено.

— Не искаш ли сама да си отговориш на този въпрос — каза той хладно. — Аз те срещнах на едно доста фриволно празненство и да си призная реших, че си много сладка. Без много уговорки ти ме покани в жилището си и ние чудесно се забавлявахме. На сутринта ме изхвърли навън с учудваща рутина. Но това не ти попречи по-късно да възобновиш връзката ни, сякаш нищо не е било.

— Е, добре, спести си останалото — прекъсна го грубо Клер. Как би могла да подозира тогава, че опитът ѝ да си отмъсти на Пиер, в частност и на мъжете изобщо, може да се превърне в такъв бумеранг. Мъжът, който трябваше да бъде средство към целта, против волята ѝ се беше промъкнал в сърцето ѝ.

Тя забеляза свитите си ръце и с усилие се отпусна. Как можеше да обясни на Филип чувствата си? От самото начало между тях се бяха натрупали толкова много лъжи, мълчание и недоизказани неща. Можеше ли чрез истината все още да се спаси нещо? Дали да поеме риска? Нима не се беше заклела никога вече да не даде възможност на мъж да я обиди или нарани. Тя го погледна почти изплашено, но отговори:

— Добре, щом искаш да знаеш. Наистина имаше нещо между мене и Пиер Делаи. Няма да отрека, че бях очарована от него, когато се запознахме. Джентълмен, изискан, учтив, добре възпитан и с истинско европейско излъчване. Не можеше да има и сравнение с момчетата от колежа, с които излизах понякога, или с амбициозните контета, за някои от които татко толкова много искаше да се омъжа. Пиер успя да

ми внуши, че е чудесен и изключително оригинален човек. Бих излъгала, ако кажех, че не ми е харесвало.

— По-нататък — Филип беше нетърпелив.

Клер сви рамене. Тя не знаеше колко по детски обидено изглеждаше това движение — последен упорит опит да съхрани самочувствието си.

— По-нататък нищо — промълви тихо. — Два дни преди вечерта, когато се запознахме с теб, той ми съобщи, че вече не му трябва. Нито в леглото, нито в службата. Като истински кавалер подслади горчивия хап с няколко заплати и в разстояние от двадесет и четири часа трябваше да освободя бюрото си. Най-неочаквано се приземих в реалността и разбрах, че съм позволила да ме направят на глупачка.

Е, той можеше да ѝ повярва или не. Беше ѝ все едно. Не, отново се самозалъгваше. Не ѝ беше все едно. Дланите ѝ се бяха изпотили и се страхуваше от реакцията му.

— Кога го видя за последен път след това?

Клер въздъхна.

— По време на снимките. Ти също беше там. И после днес след обяд.

— Какво искаше той?

— Винаги едно и също. Да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали. При което грижливо премълчаваше дали предложението се отнася до службата или само до спалнята му.

— Е, и ще приемеш ли това предложение?

„Как можеше да я пита така хладно и равнодушно? Наистина ли му бе все едно какво ще реши, в края на краищата?“ Тя се колебаеше. Изкушението да постави на изпитание спокойствието му с една изкусна лъжа бе голямо, но все пак се отказа. Заложила беше на истината и трябваше да се придържа към нея. Съществуваше и една неразрушима мъничка искрица надежда, че той все пак ѝ вярваше.

— Колко пъти трябва да ти повторя, че аз правя грешките си само веднъж, Филип? Не зная защо Пиер изведнъж започна да ми се кълне във вечна любов, но не бих му повярвала, дори и да е единственият мъж на света.

Забеляза, че Филип въздъхна с явно облекчение. Дали през цялото време бе задържал дъха си? Без да изрече нито дума, той стана,

напълни чашите и ѝ подаде едната. Клер я изпи на един дъх. Какво не би дала, за да прочете мислите му. Спокойното изражение на приветливото му младежко лице не позволяваше да се направят никакви заключения. Дали строгите гънки покрай ъгълчетата на устните му действително се бяха отпуснали? Истинска ли бе неочакваната топлина в погледа му? Защо не казваше нищо? Как трябваше да разбира мълчанието му? Нова тактика, за да покаже недоверието си ли? Алкохолът стопли Клер, но същевременно бе и искра за импулсивния ѝ темперамент. Без да мисли много, тя премина в атака.

— Не спомена ли ти нещо за доверие срещу доверие? Чакам и ти да платиш своя дял в сметката, Филип. Как може един обикновен рекламен агент да живее като милионер? Откъде са парите за спортната ти кола и другите дреболии? Често ли правиш подобни нечисти сделки като тази с часовниците „Селект“?

— Какво искаш да кажеш? — Филип едва не се задави с шампанското.

— Вече ти казах. Един-единствен човек би могъл да вземе часовника от жилището ми и това си ти. Също не се и съмнявам, че си достатъчно ловък, за да го пъкнеш в чантата ми. Но не мога да понасям, когато се правиш на невинно агънце и се опитваш да ми прехвърлиш цялата отговорност. Нямам нищо против да се престоря, че само временно съм го изгубила, но само при определени условия.

Не бе в състояние да разбере загадъчните искрици в погледа на Филип. Гласът му, напротив, звучеше съвсем нормално.

— Не искаш ли да ми кажеш условията си?

Клер ги изброи на пръстите на ръката си.

— Първо, трябва да е сигурно, че не си показвал часовника на никого и че не са му правени снимки и рисунки. Второ, това да е последната подобна афера, в която се впускаш. Трето, да напуснем Женева и да започнем някъде другаде един разумен живот.

Филип напрегнато се изкашля.

— Правилно ли те разбирам? Ти си готова да остана при тебе, ако играя по свирката ти?

Клер нервно прокара ръка през къдриците си.

— Готова съм да остана при тебе, ако в бъдеще печелиш прехраната си по почтен начин — каза тя предпазливо.

Изражението на Филип напомняше играч на покер.

— И защо? — попита той. — Да не би да искаш да се жертваш? Нима мислиш, че дължиш на професионалната си съвест като адвокат грижата да предпазваш един лекомислен човек от постъпките му?

Странно чувство на облекчение обхвана Клер. Струваше ѝ се, че лека като перце се носи в пространството. Да се жертва? По-абсурдно определение за страстта, която изпитваше към него, едва ли можеше да се измисли. Каква жертва е да бъде по двадесет и четири часа в денонощие с него!...

Този път тя сама напълни чашата си, а Филип не можеше да откъсне поглед от нея, чудно хубава, малко поразрошена млада жена, с блестящи очи, в рокля, която би вкарала и един еремит в изкушение.

Гласът ѝ беше висок и ясен, думите отчетливо произнесени. Нямаше причина да се усъмни в смисъла им.

— И аз те излъгах, Филип. Без да искам. На път съм да повтора грешката си. Заклела се бях никога да не споделям с мъж онова, което мисля и чувствам. Но след като искаш категоричен отговор, няма друг избор. Обичам те, Филип...

Няколко секунди той мълча, след това взе чашата от ръцете ѝ и я привлече към себе си. Тя облегна чело на рамото му и зачака. В един безкраен миг и двамата забравиха къде се намират.

— Ако само знаеше колко много съм копнял за тези думи след първата ни нощ. Толкова бях объркан. Онова, което ни се случи, изобщо не се вписваше в схемата на един лек флирт. Исках с две ръце да задържа чудото и изведнъж съвсем неподготвен се озовах под студения душ.

Клер сложи пръсти на устните му и усети целувката им.

— Съжалявам, че бях така отвратителна. Исках да си отмъстя на всички мъже. Исках да го направя като тях, раз — раз. Без клетви, без страдание, само за развлечение. Оказа се, че при мен е невъзможно. Или пък причината е в това, че още при първия си опит попаднах на тебе.

Филип се наведе над нея ѝ започна да обсипва лицето ѝ с леки нежни целувки. Клер усети как познатите тръпки от всяко негово докосване отново пронизаха цялото ѝ тяло.

— Филип — прошепна тя. — Още не си отговорил на въпроса ми. Трябва да направим нещо с този часовник. Нека се обадим на Жан,

за да знае, че всичко е наред.

— Брат ти е чудесен човек, съкровище, но в момента нямам никакво желание да говоря за него... — Филип докосна устните ѝ, а движенията на ръцете му превърнаха в искри пайетите по роклята ѝ. — Клер, знаеш ли колко те обичам! Просто ме побъркваш с тези морскозелени очи и с тази руса грива. Къде се бе скрила от мен през всичките тези години?

Клер се изви в ръцете му. Не бе в състояние да разсъждава нормално, защото откритието, че и той се е чувствал също толкова изгубен, колкото и тя, я накара да загуби разсъдъка си. Готова бе да забрави всички проблеми и да го обича, без да се страхува, че ще каже или че ще направи нещо погрешно.

— Филип, моля те...

Гласът ѝ бе дрезгав от възбуда. Не се възпротиви, когато той се приближи и я привлече към спалнята, където с безкрайна нежност започна да я освобождава от тясната рокля. По някое време тя вече не издържаше и му помогна сама.

После съществуваше единствено любовта им. Дъхът, който ги свързваше, неописуемото блаженство и желанието, което откриваха в прегръдките си, докато се търсеха, галеха и възхищаваха един от друг.

Клер усещаше огъня, който се разгаряше в тялото ѝ и се извърна върху копринения чаршаф на резбованото легло. Пружините му протестиращо изскърцаха. Нещо палаво се появи в погледа ѝ.

— Ама че неприличен шум, съседите ти още ли не са се оплаквали?

Филип шеговито захапа изпънатата ѝ шия.

— Дръзко зверче. Ти си първата дама, която осквернява тези свещени покривки, а като виждам какво правиш с мене, започвам да се съмнявам дали изобщо си дама...

Ноктите ѝ оставиха червени следи по кожата му, когато тя се притисна до него и плъзна бедрото си към неговото.

Филип не можеше да устои на неприкритото ѝ страстно желание. Устните му намериха връхчетата на гърдите ѝ, а пръстите му изучаваха еластичната кадифена мекота на кожата ѝ, докато тя цялата затрептя от възбуда.

Той също не можеше да се владее до безкрайност. Сляха се един с друг в самозабрава, в която миналото и настоящето изчезнаха.

Единствено истински бе вихърът, който неудържимо ги бе понесъл. Клер за миг се вцепени в ръцете му, за да достигне тръпнеща заедно с него оня върховен миг, когато светът се разпръсна пред очите ѝ в море от искри.

Първото нещо, което усети, щом отново се върна в действителността, бе топлината в прегръдките на Филип. Равномерното му дишане докосваше челото ѝ като лек бриз и дори и със затворени очи тя знаеше, че той я наблюдава с поглед, който я стопляше и проникваше дълбоко в нея. Вече не се страхуваше. Нямаше повече тайни, които трябва да бъдат споделени. Клер се сгуши до него и се остави на едно напълно непознато досега усещане за топлина и сигурност.

Филип се опитваше да не пречи на съня ѝ. Тя изглеждаше като малко доверчиво момиченце. Дългите мигли хвърляха сянка върху нежното ѝ лице. Сега в него липсваше какъвто и да е намек за рафинирания чар, който Клер успяваше да вложи в очите и жестовете си, когато пожелаеше.

Клер Белмон. Неговата прекрасна Клер, която в своята наивност без малко щеше да стане жертва на една опасна игра с властта и парите. Надяваше се, че ще успее да предотврати злото. Бе крайно време да стане, да съобщи на Жан и да се погрижи нещата да се развият така, както ги бе планирал.

Клер се раздвижи леко и ръката ѝ се плъзна по топлите му мускулести гърди. Филип не можа да се сдържи и пое дълбоко въздух, а едва доловимата усмивка в ъгълчетата на устните ѝ показваше, че тя съвсем не спи така дълбоко, както му се бе сторило отначало. Той задържа ръката ѝ и целуна поотделно всеки един от пръстите ѝ.

— Трябва да тръгвам, Клер...

— Не.

— Не? Какво значи не? Не можеш ли да си представиш, че просто имам малко работа.

— Не.

Филип се усмихна.

— Не ти ли се струва, че участието ти в този разговор е твърде еднообразно?

— Не.

— Клер... — гласът на Филип се бе втвърдил от напрежение, защото тя се бе подпряла на лявата си ръка и бе започнала да обсипва с леки целувки горната част на тялото му. — Клер, не прави глупости. Как си представяш нашето общо бъдеще, след като изобщо не ме пускаш от леглото.

— Чудесно — прошепна тя и продължи да го целува опасно надолу.

Филип взе главата ѝ в ръце и я принуди да го погледне.

— Ще имаме всичкото време на света, скъпа. Но не сега, разбираш ли. Не си ли спомняш, че имахме някакви проблеми с един часовник?

— Вече не.

Клер извърна глава и този път целуна дланта му. Между целувките тя му изложи своя план с всички подробности.

— Ще върна часовника на Жан и ще му кажа, че все пак съм го намерила някъде у дома. Така или иначе той не може да провери. А ти, скъпи, ще се отдалечиш на известно разстояние от твоите шефове с няколко изкусни лъжи, докато изчезнем. Какво ще кажеш за Америка? Сигурна съм, че баща ми ще ти намери някаква работа. Надявам се, че знаеш английски.

— Клер...

— Шшшт... Не ти ли харесва, когато те целувам. Слушай понататък. Веднага след като Жан приключи със снимките, ще напуснеш рекламната агенция.

Филип смръщи чело.

— А какво ще стане с тебе? С новата ти работа, която са ти предложили?

Клер рязко се изправи.

— Нова работа? Откъде знаеш?

— Ти ми каза, не помниш ли?

Тя погледна право в тъмносините му очи, които гледаха така невинно и приветливо.

— Лъжеш се. Нищо не съм ти казвала.

Филип се проклрнаше мислено за грешката си, но нямаше как да отстъпи назад.

— Разбира се, че ми разказа, че са ти предложили адвокатска работа в „Селект“. Иначе откъде бих могъл да зная.

— С никого не съм обсъждала този въпрос, Филип.

— Пак ли искаш да спориш с мен, Клер?

Този трик наистина не бе много почтен, но той просто нямаше друга възможност. Доста объркана, Клер се предаде.

— Бих се заклела, че... Е, все едно, ще откажа.

— Защо?

— Наистина имаш чувство за хумор. Как ме виждаш да представлявам интересите на една фирма, която мъжът, когото обичам е обрал. Трябва още да поработим върху твоето чувство за справедливост, скъпи. Съвсем няма да ми хареса, ако някой ден се наложи да те защитавам пред съда.

— А би ли го направила?

Клер обви врата му с ръце и се притисна до него. Искаше да го усети с всяка частица от тялото си.

— Какво друго ми остава, ако не искам да те загубя!

Не бе възможно да не се любят отново след това признание. Времето минаваше, а в съзнанието и на единия, и на другия нямаше нито една мисъл, която да не бе свързана с любовта им.

10.

Необичаен камбанен звън събуди Клер.

Тя скочи от възглавниците и се опита да се ориентира. Къде се намираше? Стените на чуждата спалня, облицована в кремаво и жълто й бяха съвсем непознати. На едно широко платно с маслени бои между двата френски прозореца възпълна дама се загръщаше в нещо като бял чаршаф.

С усмивка Клер отново се плъзна между възглавниците.

Спалнята на Филип. Само можеше да се надява, че стаите са обзаведени по този начин. От хотела и че в собственото си жилище той няма да настоява за закръглени красавици в златни рамки.

Камбаните, които чуваше през полуотворения прозорец, сигурно бяха на близката катедрала „Сен Пиер“. Бе твърде късно, за да брой ударите, но че беше утро, в това нямаше съмнение. Къде беше Филип? Възглавниците до нея бяха разбъркани и тя още веднъж откри една бележка на нощното шкафче, което по-скоро плуваше до леглото, отколкото да стои там на тънките си като вретена струговани крачета от черешово дърво. Сутрешните изчезвания очевидно бяха част от навиците на Филип.

Клер любопитно разгърна листа.

„Скъпа, трябва да изляза за малко. Ужасно бързам. Филип“

Е, по-кратко едва ли можеше да се формулира. Малко разочарована, тя тръгна към банята и колебливо се спря на прага. Помещението от полиран мрамор и блестящ метал изглеждаше твърде необитавано. Недокоснати хотелски опаковки със сапун, шампоан, тоалетно мляко и гел подредени в кошничка, грижливо сгънати хавлии и кърпи върху поставката.

Клер отвори шкафа с огледалото. Обвити в целофан чаши, пасти и четки за зъби. Нищо друго. Нито самобръсначка, нито някаква лична вещ.

Клер усети, че нещо я души в гърлото. Уви се в една от големите хавлии и се върна обратно в спалнята. Все по-бавно тя започна да

отваря вратите на шкафовете една след друга. Нито костюм, нито бельо, нито дори носна кърпичка. Филип си беше отишъл!

Трябваше да направи усилие, за да отиде в дневната. Черната чантичка беше върху масата. Отворена. Изобщо не се изненада, че беше празна. Филип Равон я беше напуснал и естествено бе взел часовника със себе си.

„Ужасно бързам!“ Естествено, че бързаше да занесе плячката си на сигурно място. За него тя бе по-важна от жената, която уж обичаше. Откритието, че го бе изгубила, че той бе подъл лъжец й причини такава болка, че тя глухо простена. Трябваше да се подпре с ръка на масата, защото стаята се завъртя пред очите й.

Поемайки с усилие въздух, Клер се помъчи да преодолее шока. В момента имаше само една възможност. Просто да не мисли за това. Да се съсредоточи върху непосредствените неща. Да се преструва, че Филип Равон не съществува.

Облече се с треперещи пръсти. Искаше само едно — да се махне. Колкото се може по-скоро вън от този апартамент. Да забрави мястото на своето унижение и да си отиде в къщи.

Беше й все едно какво мислеха хората за нея, когато в ранния утринен час прекоси салона на хотела във вечерна рокля и с разпуснати буйни коси. Шофьорите на таксита, които чакаха на опашка пред главния вход на това аристократично убежище, бяха свикнали с необикновените гости. Младият студент, който остави настрана утринния си вестник й кимна приятелски, щом му каза адреса на ателието на Жан в Коантрен.

Но опитът му да започне разговор с атрактивната си пътничка се провали още в самото начало. Клер се бе втренчила с невиждащи очи в класическите фасади по улицата. В съзнанието й се появяваха и изчезваха откъслечни картини. Топлината в очите на Филип, ръцете му върху тялото й, клетвите, които й бе шепнал. Лъжа! Всичко е било лъжа!

Дланите й се отваряха и затваряха съвсем несъзнателно. Опустошителната смесица от изгарящо разочарование, тлеещ гняв и сурови самообвинения я накара да се почувствува съвсем зле.

— Стигнахме, мадам — шофьорът изключи брояча и Клер извърна към него смъртнобледото си лице.

— Момент, моля...

Измъченият ѝ вид предизвикваше такова състрадание, че той не протестира, когато тя слезе, без да плати, и натисна звънеца под дискретната табелка „Ателие Жан Белмон“.

Мина известно време, преди Шарис да отвори вратата. Една сияеща Шарис, която носеше халата на Жан.

— Моля те да платиш таксито, защото нямам никакви пари — каза Клер и мина покрай нея.

— Но слушай, както виждаш не съм облечена и освен това...

Клер не слушаше протестите на Шарис.

„Нещо лошо е станало — мислеше си Шарис. — Нещо, което е свързано с вчерашното изчезване на Клер.“ Тя бе разпознала в последната секунда Пиер Делаи зад кормилото на колата и проклятията на Жан, когато му разказа какво е видяла, просто нямаха край. Трябваше да нарушат срока и...

— Какво става, трябва да получа 36 франка от госпожата.

Шофьорът на таксито бе напуснал колата и Шарис нервно уви халата около тялото си.

— Един момент, мося, сега ще донеса парите.

Младежът отгатна акцента ѝ.

— Побъркан народ са тези американци... — но десетте франка бакшиш видимо го успокоиха.

Той се сбогува любезно и най-сетне се махна. Шарис хукна към жилището на Жан, изгаряща от любопитство. Тя чу смаяния му въпрос.

— Какво ми разправяш през цялото време за Равон. Мислех, че си била при Пиер. Шарис го е видяла. Казвам ти честно, че това е последният път, когато работя с членове на семейството. Ужасно много те обичам, сестричке, но след такова нарушение на договора бих уволнил безпощадно всеки професионален модел.

Упреците му просто рикошираха в Клер. Тя се владееше. Вече нищо не можеше да я засегне.

— Не ти остава нищо друго, освен да ме уволниш, Жан. Аз намерих часовника и го загубих отново. Поради собствената си глупост. Проиграх шанса да избегнем неприятностите със „Селект“. Ще трябва веднага да уведомиш рекламната агенция.

Шарис не вярваше на ушите си.

— Ти си намерила часовника? Но откъде? Къде е бил?

Клер изпадна в паника. Да отговори на този въпрос би означавало да насъска полицията по петите на Филип. Едно нещо беше да мрази този мъж и съвсем друго да го предаде. Защо не можеше да го направи? Собствената ѝ слабост я огорчи, но не произнесе нито дума.

Шарис не знаеше какво ѝ се бе случило, но виждаше, че е на предела на силите си. Тя прекъсна разпита.

— Само без паника. Сега е осем часът. По това време няма да намериш никакъв шеф в която и да било рекламна агенция по света. Можем на спокойствие да решим какво да правим. След закуска. Имам чувството, че се нуждаеш от едно кафе.

Клер почувствува, че ѝ олеква от спокойния, почти делови тон на Шарис. За да отдалечи за малко грижите си, тя дори си позволи една шега.

— Откога деловитата мис Едмон отговаря за твоята закуска, братко?

Наистина Жан все още можеше мъничко да се изчервява! Клер от все сърце се радваше за двамата. Те се допълваха много добре, работеха отлично и въобще бяха една чудесна двойка.

— Мисля, че е по-добре да се погрижиш за себе си, малката. Изглеждаш доста раздърпана. Може би Шери ще ти даде някакви дрехи. Не си облечена най-подходящо.

Клер почти се изгуби в зелената тениска на Шарис, а за да задържи джинсите на тънката си талия, трябваше да ги опаше с един широк колан. И все пак сега, изкъпана, сресана и с чисти дрехи, се чувствуваше далеч по-добре. Не докосна кифлите, които ѝ поднесе Шарис, а изпи само три чаши кафе. Сърцето ѝ заби ускорено, а ръцете ѝ силно затрепериха. Тя ги мушна в джобовете на панталона.

Жан и Шарис си размениха мълчаливи погледи и чакаха Клер да заговори. В този момент иззвъня телефонът. Клер видимо се стресна.

— Какво, не искате ли да се обадите?

Жан вдигна рамене и стана. Той каза името си и известно време само слушаше. После ядосано смръщи чело и веждите му гневно се сключиха. Който и да му се обаждаше, не му казваше нищо радостно. Най-накрая даде един доста рязък отговор.

— Окей. Ще стане, щом като толкова настоявате. Ще бъда точен.
— Със стиснати устни тръсна слушалката така, че телефонът издрънча. Последвалата ругатня също не оставяше никакви съмнения.

— Жан? — Шарис изглеждаше разтревожена.

— Можем спокойно да отменим тайната си конференция — изсъска той. — Ръководството на „Селект“ току-що ме помоли да приключа предсрочно.

— О, небеса! Защо?

— Нямам понятие. Но те искат да им занеса всички направени досега снимки и всички предоставени на разположение часовници модели. Всички, разбирате ли вие двете?

— Кога? — въпросът на Клер бе едва доловим.

— След три часа, мили дами. В единадесет. За ателието Белмон единадесет часа е вече обед.

— О, боже! — прошепна Шарис.

— Не вярвам, че той ще ни помогне — подметна мрачно Жан. — Но кажете ми, как да обясня на един нормален човек, че сестра ми чисто и просто е забравила къде е оставила един часовник, който само като модел струва милиони.

Клер овладя треперенето на ръцете си и ги сложи отляво и отдясно на чашата за кафе на масата.

— Ще те придружа — обяви тя.

— Защо? Да не искаш да си направиш харакири с ножа за отваряне на писма, за да умилостивиш акционерите на „Селект“?

— Не говори глупости — отвърна му. — Все пак съм адвокат и няма да ти навреди, ако при този разговор имаш някаква подкрепа.

— И аз от това се страхувам — съгласи се Шарис. — Съвсем сме се насадили. Какво става с Филип, можеш ли да се свържеш с него? Мисля, че той също трябва да знае. Ще бъде следващият, когото ще привлечат под отговорност.

Клер потисна отчаяното си желание да захлупи лице в ръцете си и да заплаче. За какво? За бъдещето си, което никога нямаше да сподели с Филип? За пропуснатата си любов, за безмилостната страст и за пропиляната нежност? Вцепенените ѝ черти не издаваха нищо.

— Нямам представа къде е Филип Равон, Шарис. Но ще ти бъда благодарна, ако ме закараш до вкъщи. Трябва да се възстановя и да се подготвя, ако искам да помогна на Жан при „Селект“.

— Направи го — кимна Жан. — Аз трябва да отида бързо в лабораторията и да взема последните филми. Казвам ти, че ще съм щастлив никога вече да не чуя името „Селект“ през целия си живот.

Карузо посрещна Шарис и Клер дълбоко обиден. Добре закръглената му фигура му бе позволила да прекара вечерта и утрото ненахранен, без особени проблеми, но той просто не беше свикнал на подобно отношение. Погледна Клер с присвити очи, а след това ѝ обърна гръб и изчезна в кошчето си. Нито тракането на паничката за храна, нито бръмченето на електрическата отварачка за консерви можаха да го накарат да дойде в кухнята.

— Сигурно е ужасно сърдит — констатира Клер и се отказа от усилията си. Занапред щеше да има достатъчно време да се погрижи за чувствителната котешка душа на Карузо. Но в момента трябваше да върши по-важни неща.

След като тя влезе в банята, Карузо изскочи от своето ъгълче и се настани в скута на Шарис. Мъркайки силно, той ѝ позволи да го погали, наслаждавайки се на вниманието ѝ.

— И ти си ми един — играеше си с него Шарис. — Бих искала да можеш да говориш. Поне дотолкова, че да можеш да ми обясниш какво става с Клер. Както ясно ми показваш, тази нощ не си е била вкъщи. Къде е била? При Пиер Делаи или при Филип?

Шарис си спомняше твърде добре разговора си с Клер за двамата мъже. Подозираше, че Клер е била с Филип, но защо бе заминала с Пиер Делаи? И как трябваше да разбира думите ѝ, че е намерила часовника, а после отново го е изгубила на фона на тази на пръв поглед само любовна история?

Клер излезе от банята и на път за спалнята хвърли унищожителен поглед към Карузо.

— Мъже!

Шарис духна един кичур коса от челото си и се загледа след нея.

— Това бе съвсем ясно, котараче, не намираш ли? Барометърът показва буря не само заради изчезналия часовник, можеш да ми вярваш.

Но Клер отказваше на всеки рафиниран опит на Шарис да я заговори. Чувствуваше се като препълнена стъклена кутийка. Само един грам повече и би се пръснала на хиляди парченца. Беше на границата на това, което можеше да понесе. Но преди всичко бе длъжна да помогне на Жан да излезе от трудната ситуация. В края на

краищата, тя му бе създала тези проблеми с лекомислието и доверчивостта си.

После можеше и да се погребее. Щастливата увереност, която Шарис излъчваше, след като най-после се бе озовала в обятията на Жан, не я правеше подходящ събеседник за една жена, преживяла пълно крушение на чувствата си. Освен това Клер все още се питаше как трябва да се аргументира пред „Селект“. Намираше се в безизходица — изправена бе пред избора да предизвика уволнението или на брат си, или на човека, когото обичаше. Бе се доверила сляпо на един мъж и бе тръгнала след него, без да го пита накъде я води. На един мошеник. На един крадец. И с това способността ѝ да се доверява на някого бе разрушена завинаги.

Тъмносивият, почти черен строго скроен костюм подхождаше напълно на мрачното ѝ настроение. Обикновено го носеше с розова блуза, но днес предпочете класическата бяла с мъжка кройка. Трябваше да изглежда сериозна, недостъпна и компетентна. С гневни движения прибра косата си назад и я вдигна в семпъл кок. Малко грим прикри неестествената ѝ бледност, но остави очите си негримирани, а на устните сложи само безцветен гланц. Една обработка, която прогони и последния жив тон от лицето ѝ. Дори синьо-зелените ѝ очи този предобед изглеждаха угаснали и безжизнени.

Тя се огледа критично, преди да кимне доволно. Когато се приближи до Шарис, вече носеше тъмните очила, които прикриваха очите ѝ.

— Можем да тръгваме.

11.

Сградата на „Селект“, където се намираше нейният швейцарски клон, бе един от тези стъклени палати от стомана и бетон, които през последните години се бяха извисили на брега на езерото. Наемите им биха разорили всяко по-малко предприятие. Тъмните стъкла отразяваха слънцето и пейзажа на езерото и отсрещния бряг.

Жан паркира колата си на запазеното за посетители място и се обърна към Клер.

— Наистина ли искаш да дойдеш с мен?

— Разбира се, що за глупав въпрос?

— Е, тогава хайде към екзекуцията.

Клер слезе, докато той вадеше от колата огромната си кожена папка със снимките и малкото куфарче с часовниците. За секунда ѝ притъмня пред очите, но скоро преодоля слабостта от ниското си кръвно налягане. Струваше ѝ се, че бяха минали години, откакто бе яла за последен път. Спомняше си само за шампанско с кафе и нищо чудно, че и при най-малкото физическо усилие коленете ѝ омекваха. Дано в тази сграда да има асансьор.

— Добре ли си?

Жан я наблюдаваше загрижено. Клер беше неестествено бледа, а отчаяният израз на лицето ѝ никак не му харесваше. Познаваше я достатъчно добре, за да разбере, че покрай всичките неприятности в работата тя има и някакъв сериозен личен проблем. Дори и след историята с Пиер Делаи не беше така съсипана. Реши да говори с нея веднага след като приключи този неприятен случай.

— Разбира се, че съм добре. Какво искаш да кажеш? — отвърна тя и тръгна енергично напред.

На входа се бе разположил сивокос портиер в нещо като генералска униформа, който прегледа някакъв списък, преди да кимне благосклонно.

— Очакват ви. Ако желаете, седнете там за малко.

— Човек наистина може да си помисли, че те знаят всичко и нарочно ни оставят да се поизпотим още малко — разсъждаваше Жан, докато внимателно наместваше папката върху коленете си. С ъгълчетата на очите си Клер забеляза един среден на ръст, възпълен мъж с елегантни мустачки, който уверено се насочи към тях.

— Мосю Белмон? Мадам? Моля, последвайте ме. Господата са се събрали в залата за конференции. Нека да ви се представя. Казвам се Серто.

На всичко отгоре и това. Шефът на правния отдел, който напразно чакаше нейното обаждане. Клер първа влезе в играта.

— Ние разговаряхме по телефона, мосю Серто. Аз съм Клер Белмон. Жан е мой брат.

Мустачките леко потръпнаха, но иначе Серто се владееше чудесно.

— Много се радвам, госпожице, че сте използвала тази възможност, за да ни посетите.

Клер знаеше, че Жан се пита откъде тя познава Серто, но сега не беше време за обяснения. Последваха своя водач в асансьора, който безшумно ги отведе на последния етаж: „Селект“ се бе разположила над Женева във функционално обзаведени просторни помещения, крило харесаха на Клер пряко волята ѝ. Дори и не биваше да си помисля, че бе имала някакъв шанс да работи тук.

Тя едва забележимо стисна устни и влезе в залата за конференции, чиято врата Серто услужливо бе отворил. Светли стени със съвременни графики, мебели от черна кожа и никел. Голяма кръгла маса, чиято повърхност блестеше като полиран мрамор, и група мъже, които любопитно се обърнаха към тях. Клер познаваше някои. Менажерът на „Селект“, когото Филип веднъж бе довел на снимките, за да се убеди, че те работват многото пари, които бяха получили.

— Заповядайте, госпожице. Ако искате, седнете тук.

Всички бяха така учтиви, че ѝ идваше да закрепси. Очевидно все още не знаеха нищо за катастрофата. Толкова по-зле. Жан демонстративно постави папката и куфарчето по средата на масата.

— Да минем веднага на въпроса — заяви той лаконично. — Защо ме извикахте така неочаквано. Как да разбирам нареждането да ви предоставя всички работи преди уговорения срок.

Жан, който обикновено успяваше по-добре от Клер да владее буйния си темперамент, този път с усилие оставаше уchtig.

— Помолихме те да дойдеш, приятелю, защото мислехме, че краят на тази отвратителна история те интересува. Освен това ти дължим благодарност. С твоята помощ успяхме да пипнем един бандит, който от години ни създава неприятности.

Този път черната пелена пред очите ѝ не можа да се разсее така бързо. Ръцете на Клер се вкопчиха в масата. Не биваше да падне от стола. Сърцето ѝ тупаше като обезумяло, обливаха я ту топли, ту студени вълни.

Не знаеше колко време бе минало, преди стените отново да застанат на местата си, а обърканият калейдоскоп пред очите ѝ да се сглоби в ясни картини. Видя, че нищо не се бе променило.

Филип Равон току-що бе затворил вратата зад себе си и се приближаваше. „Филип!“ Тя почти се усъмни дали наистина бе той. Обикновено разрешената му коса сега бе грижливо сресана, а небрежните кадифени или кожени сака бяха заменени със строг костюм. В него изглеждаше по-възрастен и излъчването му не беше така младежко.

Бе променен, но наистина бе Филип Равон.

Клер поизправи рамене в тъмното си сако и погледна Жан, търсейки помощ.

Очите на брат ѝ се свиха. Той също бе забелязал много добре дреболиите, които изведнъж бяха превърнали лекомисления плейбой в съсредоточен делови мъж, който тук изглеждаше много повече на мястото си, отколкото в ролята на рекламен агент. Филип седна бавно на съседния стол и кимна.

— Окей, Филип, не се бави. Ние двамата с нетърпение очакваме историята.

Имаше безспорен нюанс на респект в начина, по който присъстващите на събирането направиха място на Филип на челната страна на масата. Клер усети, че погледът му я докосна, но не вдигна очи. Не знаеше как да реагира. Това беше още един неочакван шок. Пустотата, която чувствуваше в себе си, я бе превърнала в празна обвивка, изгубила всяка връзка с живота. Благодарна бе, че никой не се обръщаше към нея, а разговорът се водеше между Жан и Филип.

— Е, добре. Не знам дали ти е известно, че само часовникарската индустрия през последните години претърпя милиони загуби от крадени копия. Интерпол правеше проучвания както във Франция и Италия, така и в Швейцария. Имаше някои следи, но никакви доказателства. Очевидно действаше рафинирана банда от „специалисти“, чиято главна квартира бе в Швейцария, и по-точно в Женева, но не можах да я уличат при нито един от проучваните случаи. Когато ние в „Селект“ започнахме да мислим за разработката на нов луксозен часовник, знаехме, че той ще бъде идеалната примамка за тях.

Жан вдигна вежди. Беше разбрал.

— Капан? Цялата история е била изкусно поставен капан и часовникът, който изчезна, дори е трябвало да бъде откраднат? Ти ми скъса нервите, помогна да ми побелеят още няколко косъма и всичко това е било запланувано, нали?

Филип направи гримаса.

— Съжалявам, но се надявам, че щедрият ни хонорар ще бъде справедливо обезщетение, и мога да те уверя, че „Селект“ ще се реваншира и с други поръчки.

Жан вече изглеждаше доста по-добре, когато зададе най-важния въпрос:

— И кой, по дяволите, е този тип?

— Метр Пиер Делаи.

Клер преглътна. Сега тя вдигна очи към Филип, който ѝ кимна с една доста странна усмивка.

— Няма никакво съмнение. Полицията го арестува преди един час в кантората му. При обиска са намерили пълна серия снимки на часовника, технически планове и други доказателства за подобни афери. Фирмата за кожени изделия „Воатон“ също ни дължи букет цветя. При ареста е бил разкрит и голям удар с кожени чанти и куфари. Използвал е контактите си по най-долния начин под предлог, че кантората му се занимава с наказателни стопански дела.

Пиер Делаи! Клер изведнъж съвсем ясно си спомни неговата поява при външните снимки. Как я бе хванал за китките и ѝ бе причинил болка. Сигурно точно тогава е взел часовника. В своя гняв и в своето объркване тя изобщо не беше забелязала!

При втория му опит да се доближи до нея вчера, целта му е била отново да ѝ подхвърли часовника. Хладнокръвно е пресметнал, че по този начин тя самата би могла да бъде обвинена в кражба. Още едно доказателство за злия му характер, ако изобщо се нуждаеше от такова. Постепенно Клер излизаше от вцепенението. След като Пиер бе арестуван, значи тя напразно бе подозирала Филип през цялото време. А той? Странните му въпроси от сутринта изведнъж добиха определен смисъл. Филип е знаел от самото начало. Знаел е за връзката ѝ с Пиер Делаи и през цялото време я е считал за негова съучастница.

Междувременно Филип бе извадил от джоба си изчезналия часовник и го бе поставил върху масата. Той веднага отговори на неизречения въпрос на Клер.

— Взех часовника със себе си, за да могат да установят отпечатъците от пръстите. Ако подозрението ми се окажеше вярно, по него трябваше да има отпечатъци на трима души — Делаи, Клер Белмон и моите. Така и беше. С тези доказателства прокурорът подписа заповедта за обиска в кантората на Делаи.

Жан посочи своята папка.

— А какво ще стане с това? Да изхвърля ли снимките в кофата за боклук?

Филип се засмя.

— Не, Жан. За подобно нещо ние в „Селект“ сме твърде пестеливи. Те ще се използват за една рекламна кампания, която Робърт Снайдър, шефът на нашия рекламен отдел, ще ти разясни. Той вече е готов.

Филип бе заобиколил масата и вече стоеше до Жан, който бе разтворил папката на първата страница. Зад предпазния целофан имаше снимка на Клер в едър план. Една от най-добрите, това Жан сам признаваше. Лицето, което заемаше почти цялото пространство, бе нежно, младежко и все пак бе лицето на една зряла жена. Синьо-зелените очи приковаваха със своя замислен, някак си плах израз на сдържаност, а нежно извитите блестящи устни бяха разтворени. Скъпият часовник на китката на ръката, която отмяташе косите ѝ, изглеждаше като произведение на изкуството, което още повече подчертаваше естествената красота на жената.

— Прекрасно! — промълви Филип и Жан не знаеше дали той говори за качеството на снимката или за малката му сестричка.

— Великолепно — потвърди и Робърт Снайдър, поемайки папката. — Елате, мосю Белмон, моите сътрудници вече чакат в офиса. Мадам? Ще ни придружите ли?

— Имаме нужда тук от госпожицата — заяви Филип и Клер леко вдигна брадичка. На лицето ѝ се появи едва забележим израз на упорство. Как смееше Филип да решава вместо нея? Толкова въпроси стояха без отговор и тя не би могла да вземе решение, преди да научи всичко.

Залата за конференции се изпразни. Остана само един белокош господин, който любопитно гледаше Клер и приятелски ѝ се усмихваше, щом погледите им се срещнаха. Нищо не можеше да убегне на Филип.

— Може ли да ти представя чичо си, Клер? Жак Ласал. — Една малко принудена пауза и той добави натъртено: — Председател на надзорния съвет на „Селект“.

„Чичо му?!“ Клер не издаде изненадата си. Вече напълно се владееше.

Очевидно ѝ беше приятно да се усмихне на Жак Ласал и да му благодари за малко старомодното, но така очарователно целуване на ръка.

— Радвам се, мосю Ласал. Толкова е приятно да се запознаеш с един господин, който притежава учтивостта и изискаността на старата школа.

Е, най-малкото дължеше на себе си тази забележка към липсващите маниери на Филип. Ядът мобилизира последните ѝ сили. Тя нямаше да падне в ръцете му като героиня на някакъв американски водевил. Беше злоупотребил с нея заради собствените си планове. Беше я излъгал, обидил и разочаровал. Но нямаше да му даде възможност да продължи тази непочтена игра.

Усмивката на Филип обаче показваше, че язвителните ѝ забележки само го забавляваха. Той непринудено намигна на вуйчо си.

— Не ти ли казвах, че е опърничава? Ела, съкровище мое, най-добре е да ми разкажеш в офиса онова, което мислиш за характера ми, иначе ще съсипеш целия ми авторитет тук. Ще ни извиниш ли, Жак... — Не изчака съгласието ѝ, а я хвана за китката. Тя го последва със стиснати зъби, като съскаше ядосано.

— Я ме пусни! Да не съм ти робиня, която отвличаш победоносно.

— Не — непоносимата усмивка все още стоеше на устните му. — Но твоето изкуство да изчезваш винаги, когато за пет минути те изпусна от поглед, ме научи да бъда предпазлив.

Помещението, където я въведе, бе безспорно кабинет на голям шеф. Планините от папки и документи показваха, че в него се работи, а не само изпълнява представителни функции.

— Предполагам, че целият този битпазар ти принадлежи — подхвърли му ядосано Клер и предпазливо увеличи разстоянието помежду им, като се приближи до прозореца.

— Съжалявам, че ще те разочаровам. „Селект“ е фирма, изградена върху основата на едно акционерно дружество. Нашите акционери са собствениците на къщата.

— Естествено — тя кимна подигравателно. — А ти с петдесет и един процента си главният акционер.

— С петдесет и шест процента. Съжалявам, че отново трябва да те коригирам.

— И защо са тези детинщини да се преструваш на обикновен човек?

— Клер — Филип се приближи, без да обръща внимание на това, че тя страхливо се отдръпна. — Ти си съчиняваш неща, които нямат нищо общо с действителността. Тогава един приятел ме доведе на празненството на Жан. Бях в Женева и исках да се забавлявам. Едва когато инспекторът от Интерпол ме помоли за помощ и съставихме този план, започнаха лъжите. Не съм имал намерение да се намесвам. Взех решението едва когато ми показаха снимките на жената, която Жан бе наел като модел за тази поръчка.

— И защо? — Клер гледаше втренчено фигурите на вратовръзката му в червено и синьо, чийто възел бе точно на височината на очите ѝ.

— Отначало само защото исках да се опитам да отмъстя за обидата, която ми нанесе. Мъжете не понасят да ги изхвърлят навън. После, когато се запознахме с биографията ти, се намесиха и други неща. Съмнение, недоверие, интереси. Не бе трудно да се установи, че ти си работила за Делаи и съвсем неочаквано си напуснала кантората му. Въпросът бе дали и двамата не сте действали с някакъв умисъл.

— Умисъл? Защо?

— Възможно бе ти да си съучастничка на Делаи и да си се промъкнала като модел в екипа, само за да се доближиш до часовника, а когато той се появи на снимките, повярвах, че наистина е така.

Клер трябваше да преглътне и това.

— Значи ти съзнателно ни обезпокои, защото си мислел, че нарочно мога да дам часовника на Пиер?

Филип кимна.

— Да. За съжаление не го намерих дори през нощта, когато претърсвах жилището ти. Не знаех дали вие ме бяхте изиграли, или аз се бях заблудил. Не ми оставаше нищо друго, освен да дебна дали Делаи отново ще направи опит да се свърже с тебе.

— И тогава в хотела ти си се опитал да поправиш грешката си и да вземеш часовника обратно! — Клер пое дълбоко въздух. — Което ти се удаде напълно. Защо изобщо си правиш труда да ми се обясняваш в любов? За толкова глупава гъска като мене би бил достатъчен един удар с нещо по главата.

— С това за глупавата гъска само мога да се съглася — Филип гледаше така угрижено, че тя се запита какво ли още крие. — Колко време трябва да мине, за да забележиш, че те обичам? И че цялата бъркотия дойде от това, че не исках да загазиш заради Пиер Делаи. Как мислиш, че се почувствах тази сутрин, когато се прибрах в хотела и видях, че си изчезнала без нито дума.

— Ха! — Самата мисъл за болката и отчаянието, които бе преживяла, накара Клер да се изчерви.

— А ти как мислиш, че се чувствах аз, когато се озовах в една празна стая?

— Но аз ти бях оставил бележка...

— Някаква измишльотина. Тези редове можеха да се изтълкуват по най-различен начин. Особено когато открих, че всички шкафове са абсолютно празни.

— Е, и? — лаконичността на Филип вбеси Клер.

— И? Шегаджия! Помислих, че си грабнал проклетия часовник изпод носа ми и си изчезнал. Струваше ми се, че съм много умна в този момент, вярвай ми. А ти се бях доверила...

Филип прегърна Клер, но тя се бе вцепенила като фигурка, издялана от дърво. Прекалено бе ядосана, за да приеме толкова

обикновено помирение.

— Трябваше да изляза, скъпа — гласът на Филип я галеше. — Бе лудост, че не информирах полицията още същата вечер, когато разбрах как стоят нещата. За щастие Делаи бе толкова сигурен в себе си, че успяхме да го заловим без много проблеми. Върнах се в хотела, за да закуся с тебе и да ти разкажа всичко, но ти беше изчезнала.

— А защо ме заведе в този хотел? Къде живееш всъщност?

— На брега на Рона, близо до църквата „Сен Жан“. Не можех да те заведем вкъщи. Напоследък работех повече там и един поглед върху разхвърляните документи и чертежи щеше да ти покаже, че не съм този, за когото се представям. В последния момент се сетих, че „Селект“ бе наел за постоянно един хотелски апартамент за делови гости...

— Колко практично.

— Сарказмът не ти отива, съкровище. Хайде, стига си се сърдила. Ти толкова държеше да имам професия, с която честно да печеля парите си: Радвай се, че няма да се налага да създаваш грижи на баща си.

Бе трудно да устои на милващия му шепот, но Клер все пак успя. Още един въпрос трябваше да бъде изяснен.

— Този Серто. Ти ли му каза да ми се обади и да ми предложи работа в правния отдел? Затова и знаеше, нали? Дори и на Жан не бях казала.

— Признавам си всичко. Мислех, че ще ти е по-лесно да започнеш един нов живот, ако имаш работа, която да отговаря на образованието и на възможностите ти.

— Значи си ме манипулирал от начало до край — обобща Клер. — Докато аз си мислех, че вземам някакви решения, всъщност съм била само марионетка, на която Филип Равон е дърпал конците.

— Не мога да живея без тебе. Толкова непростимо ли ти се струва, че се опитам да те привържа към себе си?

Това бе едно толкова спокойно и делово изявление, че Клер най-сетне вдигна глава и го погледна с широко разтворени очи. Сърцето ѝ наруши ритъм си и затупка ускорено и неравномерно. Ушите ѝ бучаха.

— Какво не можеш? — прошепна тя.

— Не мога и не искам да живея без тебе, Клер. Всички средства ми се струват добри, стига да те убедя в това. Говоря ти честно. Няма да се откажа, докато не дойдеш с мен до олтара и не кажеш „да“, дори и само заради това да те оставя на мира.

Филип очакваше съпротива, когато решително притисна устните си към нейните, но като някакво чудо целувката превърна дървената кукла в ръцете му отново в жена. Очите ѝ проблеснаха, като че ли някой бе запалил свещи в тях. Устните ѝ светеха, влажни и съблазнителни.

— Сигурно това бе средство номер едно.

Филип мълчаливо кимна, после просто нямаше думи. Клер обгърна врата му с ръце, изправи се на пръсти и покри с целувки ъгълчетата на устните му.

— Много е хубаво, продължавай — прошепна тя след малко.

— Какво, тук в кабинета? — Филип най-после бе открил шнолите, които придържаха кока ѝ, и разпусна строгата ѝ прическа.

— Клер, о, Клер...

Това бе вече твърде много. Ликуваща, тя остана без дъх от неочакваното огромно щастие. Докато Филип я притискаше с всичка сила, още веднъж ѝ притъмня пред очите и Клер потъна сякаш в небитието...

Тревожният му поглед бе първото нещо, което видя, когато дойде на себе си. Направи гримаса и му се усмихна малко иронично.

— Не бой се, скъпи. Не съм бременна, а само гладна. От два дни почти нищо не съм яла.

Филип шумно въздъхна.

— Виждаш, че е крайно време някой да се погрижи за теб. Гладна ли си?

— Като вълк. Копнея за меню с десетки хиляди калории, и за десерт Филип Равон.

12.

— Какво е това, Клер?

Шарис, очарователна булка в бял костюм с панталон от „Армани“, погледна Клер, която държеше в ръка малко пакетче и не се решаваше да развърже златната му панделка.

Широкият шумолящ сатенен кринолин в цвят на слонова кост се разстилаше около тънката талия на Клер и ѝ придаваше вид на принцеса. Тесният корсаж обгръщаше горната част на тялото ѝ като втора кожа. В деколтето ѝ, окачен на нежна златна верижка, проблясваше шлифован смарагд в тона на очите ѝ. Разпуснатите ѝ коси бяха сресани назад и прихванати над слепоочието с една бяла орхидея. Тя погледна въпросително Шарис.

— Нямам представа. Подарък от Филип. Посъветва ме да го отворя след венчавката.

— Тогава сигурно е някаква дързост — остро заключи Шарис. — Сигурно се страхува, че ще му избягаш в последния момент, ако го видиш преди това.

Клер потърси мъжа си. Той стоеше до прозореца с Жан и баща ѝ. Висок и елегантен в тъмносиния си копринен смокинг. Дали винаги сърцето ѝ ще се разтупква така само щом я погледне? Филип наистина изглеждаше фантастично. Жан също бе хубав — веднъж и той без джинсите си. А майка ѝ — червенокоса, капризна и очарователна — гледаше с възхищение Филип. Зет, който наистина ѝ беше по сърце — а тя отдавна бе изгубила надеждата, че нейната трудна дъщеря някога ще си намери мъж, който да отговори на изискванията ѝ.

— Е, какво, хайде! Там отзад ни чака сватбената торта, която трябва да разрежем.

Клер обърна гръб на натрупаната планина от масло и крем. Желанието на майка ѝ бе тази двойна сватба да стане точно както трябва и децата ѝ бяха решили да ѝ доставят това удоволствие. С крайчеца на окото си Филип наблюдаваше как тя дръпна панделката и даде знак на Жан. Той застана зад нея веднага щом тя отвори капака.

— Но това е, това е... — заекна Клер.

— Една дързост, така си и знаех — смееше се триумфиращо Шарис.

— Велики боже! — бе коментарът на Жан.

Госпожа Белмон, както винаги любопитна, се приближи до Клер.

— Наистина какъв красив часовник, Клер!

Филип кимна сериозен, но видимо едва сдържаше смеха си.

— Уникален е, пробен модел от нашите ателиета. Красива играчка, но твърде сложна, за да се произвежда някога серийно.

Клер вдигна платинената гривна от кадифената поставка и присви очи.

— Знаеш ли какво заслужаваш за това, Филип Равон?

Под общия смях той я взе в прегръдките си.

— Това, което получих, съкровище мое. За цял живот. Просто и ясно: За цял живот!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.